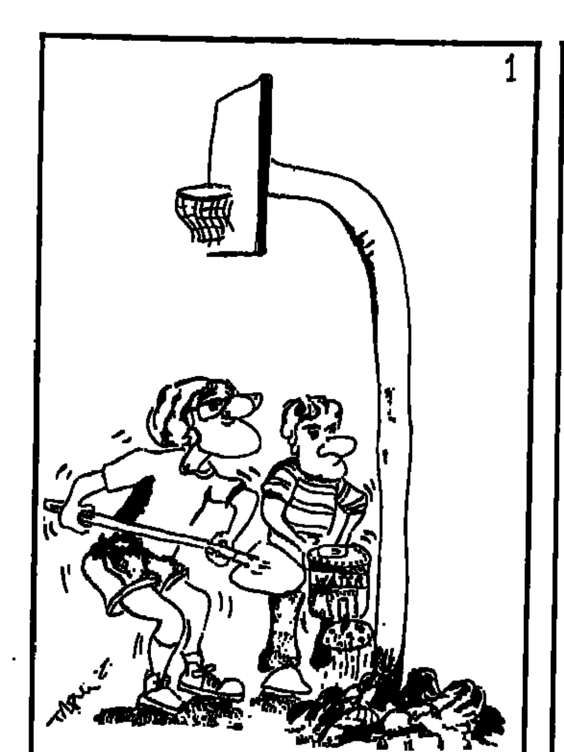
גליון מס. 22 • ח' ניסן תשמ"ו • 17.4.1986

טור ראשון

נקודות אין משיגים בפה

תופעה ידועה וחוזרת על עצמה בכל שלהי עונה. אחרי סיום העונה בכדורסל – נותרה הבמה פנויה לשחקני ולמאמני כדורגל, והללו „מנפחים את השכל" בהכרזות של לפני ואחרי משחק. „מכבי חיפה משחקת כמו בשנות החמישים", אמר מנהל הפועל ת"א אחרי המרתון האחרון באיצטדיון רמת־גן. בא משחק שמינית גמר הגביע ב„בלומפילד" ותשובתה של מכבי חיפה היתה: נצחון על הפועל ת"א (תוך הערה: „אם אנחנו מציגים כדורגל של שנות ה־50 – הפועל ת"א חוזרת לשנות ה־50"...).

הכותרות בעתונים עושות את שלהן. הקהל בולע בשקיקה כל מלה, כל משפט, כל התנצחות זוכה להנצחה בשחור־לבן או בצבע. נשאלת השאלה: האם בעקבות ההצהרות המפוצצות מושגות גם נקודות? במלים אחרות: האם יש כיסוי להצהרות?

ולא רק זאת. בכל שבוע אפשר ללקט כמה פנינים מדברי שחקנים, אלה או אחרים, על שחקנים מקבוצה יריבה. הנוסח אינו תמיד ברוני במיוחד. יש המסתייגים מן הדברים – אחרי הפירסום. אך מנסיון – זה לא עוזר הרבה. רבים קראו את דברי הקישקוש וההבל; מעטים קוראים את ההכחשה.

העתונים חייבים להימכר; הכותרות צריכות להיות רעשניות. האם הכדורגלנים, המאמנים וכל הסובבים את הענף חייבים לשתף פעולה ולשחק לידי התקשורת?

כאנשי תקשורת אנחנו אומרים: לא.

אפשר גם להגיב בצורה הגיונית. אין צורך בכל אותן מלים מפוצצות, שאין מאחוריהן כיסוי.

נשער: אלי אוחנה חזר לכושר הנקעה וכבש בשבת את שער הנצחון במשחק עם הפועל ת"א. צילום: עדי אבישי.

שבוע ספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לוך

צלם: עדי אבישי

עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות: גילה שניידר
טלפון: (03)439442

כותבים

10 שנים לא ראיתי פוסטר כזה!

...איזו הפתעה יוצאת דופן...התמונה של אליצור נתניה היא, ללא ספק, הפירסום הטוב ביותר של „ספאלדינג" שראיתי בעשר השנים שבהן אני בחברה...

ג'ק לייסי
מנהל שיווק
צ'יקופי, ארה"ב

Mr. Baruch Gilboa — March 10, 1986
Tal-Gal
4 Hakadar Street
Natanya
Israel

Dear Baruch:

What an extraordinary surprise I just received! The picture of the Elizur Natanya team, was without a doubt, the best Spalding publicity piece I've seen in the ten years I've been at Spalding!

Best regards,

Jack R. Lacey
Managing Director

עותק מהמכתב שהתקבל במשרדו של ברוך גלבוע, נציג „ספאלדינג" בישראל

שעשועי גולים

מה דעתכם להציע להתאחדות לכדורגל הנהגת רעיון חדש: שי־לוב שיטת שלוש הנקודות בהתאם למס־פר השערים שנכבשים במשחק.

ההצעה:
נקודה אחת – תיקו;
שתי נקודות – נצחון בהפרש של שער אחד;
שלוש נקודות – נצחון בהפרש של שלושה שערים ומעלה.

צדקה עזרא
פתח־תקווה

ימק"א עד מתי?

קראתי בעתון שהיו 7000 צופים ב„דרבי" הירושלמי במחזור ה־21 בליגה. לדעתי היו שם 70 אלף. בכל אופן, זו היתה ההרגשה שלי.

כבר לא אדבר על הקשיים „המקוב־לים" בכניסות וביציאות מהמגרש. בני רצה לקנות משהו. הוא נעלם ל־30 דקות. רק אחר־כך סיפר לי ש„אנשים לא נתנו לי לחזור למקום"...

בחרתי בתדי קולק. לדעתי הוא ראש העיר הטוב בעולם. רק חטא אחד אי־אפשר יהיה לסלוח לו: זה שב־20 שנות שלטונו בעיר לא הצליח במשהו אלמנט־רי כמו בניית איצטדיון כדורגל ראוי לשמו.

טל אבני
ירושלים

ירושלמי משתוף בימק"א
צילום: רחמים ישראלי.

עוד הפעם...

ושוב, בפעם המי יודע כמה, זוכה מכבי ת"א בכתר אליפות הליגה ובגביע המדינה בכדורסל, ועל כך ברצו־ני להביע צער עמוק.

מדוע אין אנו זוכים לליגה מעניינת ומרתקת ככל ליגה אחרת באירופה, שם המאבק על כתר האליפות פתוח ולא ייתכן מצב שלקבוצה אחת יש שליטה בלעדית ובלתי מעורערת.

אמנם ניתן לומר שהמאבקים בליגה ובגמר־סל היו מרתקים ומעניינים, אבל זהו מצב החוזר על עצמו מדי שנה וכל מה שנותר לעשות הוא לחכות ולקוות לשנה הבאה...אולי תקום לנו קבוצה שתנשל את מכבי מתואריה הנצחיים בכדורסל הישראלי.

יובל שור
חיפה

מיקי ביקש דחייה ל-4 שנים...

המסורת במועדון הכדורסל של מכבי ת"א, היתה בשנים האחרונות לגורם מרכזי בצמרת הספורט הישראלי. כתר האליפות שבו זכתה מכבי בפעם ה-27 וה-17 ברציפות וגביע המדינה השוכן דרך קבע בארון הגביעים העמוס לעייפה ב-22 גביעים, כמו הופעה רצופה של עשר עונות בבית הגמר האירופי (הישג יחיד במינו באירופה) – מסורת. היחסים עם משרד הכרטיסים "הדרן" – מסורת. והדרך המיוחדת הזאת יצרה מסורת נוספת, חשובה לא פחות – הקשר המיוחד עם החברה המאמצת "עלית".

16 עונות תומכת "עלית" במכבי ת"א. עו"ד שמעון מזרחי, יו"ר המועדון, תיאר את מערכת היחסים בין האגודה לחברה כך: לא כספונסר המאמץ קבוצה אלא יחסי משפחה של ממש.

כמיטב המסורת, אירחו בשבוע שעבר אנשי "עלית" את כל המי ומי בכדורסל ובספורט במדינה, לקבלת פנים מהודרת ותגיגית, שהתקיימה ב"גן אורנים" בת"א, לרגל סיום העונה וזכייתה של מכבי בדאבל. היתה זו גם הזדמנות מצויינת להציג את דיוויד פדרמן, מראשי החברה, שנטל על עצמו משימה נוספת לתמיכה המאסיבית של החברה במשחקי האלופים: להפיץ מראש מיטב... קבועים למשחקיה של מכבי ת"א, בכל המפעלים.

היה שם גם אורח נכבד מאירופה. היוגוסלאווי בורה סטנקוביץ', מזכ"ל ההתאחדות הבין-לאומית לכדורסל (פיב"א) הנחשב לבוס הגדול של הכדורסל האירופאי והעולמי. ב... זה מסמל את המעמד המיוחד של מכבי ת"א. סטנקוביץ' ... את מיקי ברקוביץ', "הסמל של מכבי", כדבריו. מיקי מצידו ניצל את ההזדמנות להציג ... של המזכ"ל האורח את "הסמל הפרטי" שלו: אשתו שלי, המצפה לביקור החסידה.

"לא הקמנו בשתי העונות האחרונות את נבחרת אירופה, משום שלא היה מועמד מתאים. אנו מחכים לפרישה של מיקי, בעוד כמה שנים..." אמר סטנקוביץ'.

מיקי ביקש עוד 4 שנים...

מרדכי רוזנבלום

דיוויד פדרמן. האיש החדש בתמונה של מפעלי "עלית" ומכבי ת"א.
צילום: עדי אבישי.

סוף כל סוף הצליח בורה סטאנקוביץ' גם להכיר את שלי ברקוביץ'...
צילום: עדי אבישי.

בן 30 וכבר מגלגל 100 מיליון דולר

הנ.ב.א. חודר יותר ויותר לישראל. שחקנים שהופיעו בליגה הטובה בעולם, מלהטטים בקבוצות הליגה הלאומית; הטלוויזיה משדרת "כדורסל מעולם אחר"; אמצעי התקשורת הכתובים עוקבים בעירנות אחרי הקרבות המרתקים בין ה"סלטיקס" ל"לייקרס" ול"פילדפיה 76" ובאמצעותם גם קהל חובבי הספורט במדינה. בקרוב תהיה החדירה עמוקה יותר. רוב מלמן (בן 30), מנהל המכירות הארצי של מוצרי הספורט של הנ.ב.א. הגיע לביקור מקצועי כדי לבחון את השוק הישראלי למוצרים הללו.

"מדובר היום ב-100 מיליון דולר מכירות בעונה. חברה כלל ארצית ובין-לאומית, לה שותפים כל שחקני הנ.ב.א. אשר מקבלים 53 אחוז מהרווחים. עובדה זו דחפה את כוכבי הליגה לתת יד למבצעי מכירה גדולים, כל אחד בעיר בה מופיעה קבוצתו. כל העסק קיים ארבע שנים בלבד, כאשר בשנה השלישית הגענו לכל 23 הקבוצות בליגה ובאמצעותם פתחנו רשת ענקים של חנויות המוכרות מוצרי הנ.ב.א." סיפר מלמן.

פעם ראשונה בישראל. הקשר נוצר עם אריק הניג, המקורב אל ראשי הליגה המקצוענית. "אנו רוצים להפיץ בישראל את כל המוצרים שלנו, חלק נייצר בארץ, במפעלים מקומיים וחלק ייבוא מארה"ב. את משתקי הנ.ב.א. אנו מפיצים ב-40 מדינות בעולם. הצעד השני היה חוזי מכירה למוצרים כמו חולצות טי, צעיפים, מדבקות, בגדי אימון, סמלי הקבוצות, פוסטרים ועוד מוצרי הלבשה רבים ומגוונים. בינתיים חתמנו עם יפן, הפיליפינים, איטליה, יוון, אוסטרליה וקנדה", גילה מלמן.

יש כאן פוטנציאל אדיר לדעתו. הוא ראה את הקהל הנלהב ביד-אליהו במשחק הגמר על גביע המדינה. "נהניתי ממשחק הגמר. היה מעניין מאד. ראיתי כמה שחקנים מצויינים כמו מיקי ברקוביץ', דורון ג'מצ'י, ג'ונסון ומגי. לראות כל כך הרבה קליעות של 3 נקודות – זה מדהים. בנ.ב.א. משתמשים בקליעה הזאת רק כאשר אתה בצרות וכאן...ללא סוף", התפעל רוב מלמן והוסיף: "גם הנשיא בא למשחק – לא ייאמן".

מרדכי רוזנבלום

רוב מלמן. כל כך הרבה סלי 3 נק'...

ביקור הלהקה של אליצור באילת

באילת אוהבים כדורסל. במיוחד את אליצור נתניה האטראקטיווית. כדי להעניק לחובבי הסלים בעיר הקיט הדרומית משהו מעולם אחר, אירחו מנהל הפועל אילת עו"ד נרי סגל ומאמן הקבוצה אביהו גרוברמן, כמה משחקני נתניה ואת המאמן יוסי הררי, שנתנו לילדי המקום ואוהדי הכדורסל בעיר הצגת כדורסל של סוף שבוע.

וילי סימס, טרי פייר, קאריל גברסון, דני ברכה, ג'יומי הול והכדורסלן "המרחף" ג'וליוס וויין, שאינו משחק בליגה, הלהיבו את חובבי הכדורסל במקום בהטבעות ובריחופים לעבר הסלים. הדהים במיוחד "מלך הדאנק" וויין, בהטבעות "סטייל" ספאד וואב "מלך ההטבעות" של הנ.ב.א.

המאמן הררי העביר לכ-100 מילדי בית-הספר לכדורסל של הפועל אילת אימון בקצב נתנייתי. בסיומו ערך תחרויות קליעה. המנצחים קיבלו מהורי ציוד ספורט מתנת חברת "ספולדינג" החברה המאמצת את נתניה. האורחים נפרדו מהאילתים במשחק ראווה עם הפועל מקומית. בהרכב הלהקה מנתניה השתלבו צביקה ואסף הררי, בניו של המאמן. אסף (בן 12 וחצי) קלע חמישה סלים מחמישה ניסיונות. הוא השתלב יפה בלהקה...

ברוריה ביאן

ג'וליוס וויין מעניק דגלון לילד אילתי שהצטיין בתחרויות קליעה. באמצע – מאמן אליצור יוסי הררי; משמאל – דני ברכה.

כדורגל נשים: הרבה סימפטיה – מעט כסף

בארץ, בשביל דברים כאלה, מוכרחים משוגעים לדבר. מעצמו זה לא קורה. כזה הוא צבי ("כולם קוראים לי וילי") וילינגר. הוא הגרופי הגדול בארץ לכדורגל הנשי. לא שיש דבר כזה – אבל מה שיש, קבוצה אחת בקושי – זה שלו.

וילי היה פעם מנהל קבוצת הכדורגל של הפועל חולון. ב-1970, במסע עם הקבוצה לוינה, ראה משחק בין-לאומי בין מנצ'סטר-יונייטד להרטה ברלין. כמשחק מוקדם, לחימום האווירה, לעיני למעלה מ-40 אלף צופים, התקיים משחק נשים בין נבחרות דנמרק ואוסטריה. וילי נדלק. הרמה שהוא ראה שם היתה מעולם אחר. מיד עם שובו לארץ החל לפעול להקמת ליגה מקומית לכדורגל נשים.

ההתחלה היתה מיל"ן יצהר. מיל"ן: מועדון ישראלי לכדורגל נשים. "יצהר" – שם החברה המאמצת. האטרקציה בראשית שנות ה-70 היתה גדולה, כך גם הכותרות בעיתונים. פה ושם ניסו אגודות אחרות להצטרף לפרוייקט. זה לא כל כך הלך. מיל"ן נשארה בודדה במערכה.

על אף העובדה שהתיקשורת שכחה מקיום הענף – ממשיכה הקבוצה להתקיים עד היום. בהעדר יריבות על טהרת המין הנשי, משחקות בדרך-כלל בנות מיל"ן מול קבוצות גברים. הן מקבלות הזמנות רבות לשחק בקיבוצים, באירועים שונים מטעם הצבא, המשטרה וכו'. וילי טוען שבכל מקום בו מופיעות הבנות הן רוכשות את לב כל רואיהן. הרבה סימפטיה – אבל מעט מאוד כסף.

את הקבוצה היום מאמצת חברת "כור", שוילי הוא פנסיונר בה. כולן שם משחקות בהתנדבות, ונהנות מכל רגע. מאמנת הקבוצה היא חני רוזנברג, שעשתה קאריירה במשך שלוש שנים במערב-גרמניה ככדורגלנית. בכלל, מספר וילי, באירופה יש היום תודעה מפותחת מאוד לענף: לדוגמא: רק בברלין מקיימות יותר מ-120 קבוצות פעילות מסודרת!

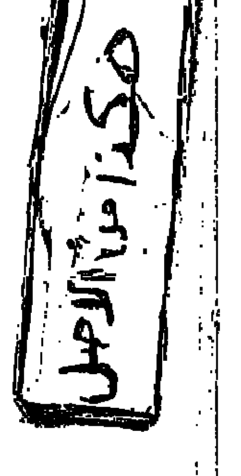
כיום מתאמנות הבנות פעם או פעמיים בשבוע, במסגרת הפועל אזור. וילי ממליץ לבוא ולראות. בינתיים יכולות הבנות החינניות הללו, שבחרו לעצמן הובי הנוגד, אולי, את התדמית הנשית – לשמש כגשר ליחסים הדיפלומטיים שעשויים, אולי, להרקם בין ישראל למדינות הגוש המזרחי.

בימים אלה התקבלה במיל"ן הזמנה לבוא ולהשתתף בטורניר כדורגל נשים בהונגריה, טורניר שיארח בעיקר קבוצות ממדינות מזרח-אירופיות. אולי דרך הבנות-הכדורגלניות יש צ'אנס לפרוץ עוד סדק במסך הברזל. בשלב זה הן מחפשות ממון.

טובי פולק

נשות הכדורגל. משמאל – צבי וילינגר; לידו – המאמן יוסק'ה עמרם.

חני רוזנברג. קריירה בגרמניה.

יבוא השחקנים הגיע גם ליפאן

למושג "ליגה למקומות עבודה" יש ביפאן משמעות אחרת מזו המקובלת אצלנו. שם, במדינה שבה מתנהלת תחרות קשה מאד בין ענקי התעשייה, ספורט הוא ביזנס רציני מאוד. המפעלים הגדולים מנהלים מלחמת חורמה ממש במטרה להיות בחדשות. זה עולה אמנם בכסף – אך תמורת זאת הן בחדשות ויש להן פירסום רב.

החידוש האחרון כאן מדהים: החברות שלהן הקבוצות השונות, החלו עתה לייבא כוכבים מחו"ל, כדי לחזק את השורות. התחרות על רכש כוכבי הספורט גדולה. בין השמות שמככבים בליגה זאת ניתן עתה למצוא את כדורעפניות נבחרת ארה"ב לאולימפיאדה, רוז מייג'דס וסוזן וודסטרה. לפני חודשיים מתה במהלך משחק בליגה היפאנית, פלו היימן, הכוכבת מס. 1 של הנבחרת האמריקנית בלוס-אנג'לס, אותה הדריך להצלחה גדולה המאמן הישראלי אריה זלינגר. סוזן ורוז משחקות בקבוצה של ענק התקשורת והמחשבים NEC. בקבוצת הכדורסל של טושיבה משחקת שרון טיילור. הרץ הקנייתי דוגלאס מאיינה ייצג במרתון את יצרני התבלינים "B.S". קבוצת הכדורגל של "ניסאן" רכשה את אמן הכדורגל הברזילי אדמר מאריניו.

מהו שכרם של כוכבי הספורט הללו בליגה היפאנית למקומות עבודה? – עד 75 אלף דולאר לשנה, אך יש מקרים רבים שהשכר כפול ומכל מקום משלמים לשחקני החיזוק הזרים הללו פי שניים מאשר לספורטאים היפאנים.

המתאבק הנלחם במחלת הסרטן

המתאבק היהודי-אמריקני ג'ף בלאטניק, 28, היה אחד מסיפוריה הגדולים של אולימפיאדת לוס-אנג'לס. רק לאחר שזכה במדליית הזהב, גילה כשדמעות בעיניו: "אני מאושר. רק לפני חודשים אחדים הידברתי את מחלת הסרטן". אלא שבסוף השבוע שעבר, מול סוללת המצלמות והמיקרופונים בעירו, אולבאני, במדינת ניו-יורק התייצב ג'ף שנית והודה: "אני נאבק שוב במחלה הקשה". ההכרזה עוררה מחדש את כל הזכרונות המרים.

כמקובל בארה"ב, כאשר הדבר נוגע לאישים-בחדשות, לכוכבי ספורט, בידור וכמובן לאישי מימשל בכירים – הכל גלוי, גם כשהנושא הוא פרטי מוחלט, כמו מחלה ממארת. ג'ף סיפר כי מאז ספטמבר הוא מקבל טיפול כימותראפי נגד מחלת הודג'קין. "אני מתייחס לכל זה כמו שנהגתי בעבר – כאל אתגר גדול", אמר ג'ף באומץ לב. הוא דיבר על מחלתו בטבעיות. ענה על שאלות שונות – והתייצב מחדש אל מול פני האומה כאחד מגיבוריה, כשהכריז: "כל זה לא ימנע ממני להמשיך ולתחר". מאז זכה במדליית הזהב האולימפית בסגנון יווני רומי, לא השתתף בתחרויות. באחרונה הירבה לנאום בערבים מיוחדים שבהם נאספו תרומות בעיקר לשיקום חולי סרטן-דם. "כאשר אהיה נכון לחדש הופעותי על המיזרון אומר לכם, רבותי העתונאים: 'הנה ההוכחה שיש גם חיים אחרי הסרטן'".

ג'ף בלאטניק מונף בידי המתאבק היפאני רוקי אאוקי, אחרי הופעה בנשף לגיוס תרומות לטיפול בנפגעי סרטן הדם. צילום: איי.פי.

מה היה/יהיה

עמנואל רוזן

נחום סטלמן: מי שמתקיף – זוכה.

שרף לא נולד עם התקפה ביד

נחום סטלמן, בשבועות שעברו התמודדה קבוצתך הפועל באר־שבע נגד מכבי חיפה והפועל תל אביב. גם אתה חושב ששיטת ההגנה של דוביד שוויצר פשטה את הרגל מול השיטה ההתקפית של שלמה שרף?

– „אני חושב שאין כאן הבדל בין שיטות אלא בין חומר של שחקנים. אני מסכים שהתקפה עדיפה על הגנה, בכלל בחיים – מי שמתקיף זוכה. אבל מדובר כאן בשתי קבוצות עם חומר שחקנים שונה לחלוטין ולכן גם ההבדל בשיטות המשחק."

כן, אבל גם כאשר דוביד היה בבית"ר ירושלים הסיפור חזר על עצמו. זו כבר השנה השלישית שהוא כנראה מרים ידיים בעימות הפרטי עם שרף.

– „אני לא חושב שדוביד הוא חסיד ההגנה ושרף נולד עם התקפה ביד. זו שטות לחשוב כך. חיפה קבוצה עם יותר שחקני התקפה, זה הכל. חוץ מזה, לפעמים 4־4־2 התקפי ומסוכן יותר מ־4־3־3. הכל תלוי בקבוצה."

אחרי מה שעבר עליכם בשבת, יש לך עוד ספק מי תהיה האלופה השנה?

– „תשמע, הטבלה לא משקרת לעולם, אבל יש עוד שישה מחזורים לסיום הליגה ואי אפשר לקבוע מה יקרה. יש תנודות קיצוניות לשני הכיוונים והכל עוד יכול לקרות. מה שקרה בשבת האחרונה לא אומר שום דבר. זו חוכמה קטנה מאוד לבוא אחרי שבת כזאת ולסכם את העונה, חוכמה קטנה אבל טיפשות גדולה". ■

ליברפול – אברטון עד לדקה ה־90

פיטר לורימר, אני יודע שיש לך עכשיו צרות אחרות על הראש, אבל בכל זאת – איך אתה מסביר את מה שקרה למנצ'סטר־יונייטד?

– „היתה להם התחלה מצויינת וכולם חשבו שהם לוקחים את האליפות בקלות, אבל בליגה באנגליה אין דבר כזה שנקרא ,בקלות' וחוץ מזה אני חושב שהפציעות של רובסון ואולסן הרגו אותם. אלה לא סתם פציעות. רובסון הוא אחד השחקנים הטובים ביותר בעולם, וכל קבוצה היתה נשברת מפציעה שלו, כאשר הוא כל העונה ,און ואוף'. הם פשוט לא התאוששו מזה."

המאבק עכשיו הוא בין ליברפול, אברטון ווסטהאם. מי תהיה האלופה?

– „אני מהמר אל אברטון. הם נראים לי הטובים ביותר. אני לא רואה את ווסטהאם כמועמדת רצינית ולדעתי יהיה מאבק קשה ומותח בין ליברפול לבין אברטון עד הרגע האחרון. הייתי שמח מאוד אם ליברפול היו עושים את זה, ביחוד מפני שקני דלגליש הוא חבר טוב שלי וזו העונה הראשונה שלו כמנג'ר, אבל לצערי אברטון נראים לי הרבה יותר בשלים". ■

פיטר לורימר: הפציעות של רובסון ואולסן הרגו את היונייטד.

בבית"ר ת"א אין הסתדרות

אביגדור מוסקוביץ', מגבעת־ברנר, מקריירה ארוכה בקבוצות הפועל – לבית"ר תל־אביב בעונה הקרובה. זה לא מעבר חריף קצת?

– „לא. אני לא מערב פוליטיקה בספורט. מפלגות בספורט לא מעניינות אותי."

היית עושה את זה אלמלא נכווית כל כך בהפועל תל־אביב ובהפועל רמת־גן?

– „תשמע, במילים עדינות אני מאוד לא מעודד ממה שקורה שם בקבוצות הפועל, זה לא שיא השלמות אלא בדיוק ההיפך. סבלתי מספיק."

ומבית"ר תצמח הגאולה?

– „הרושם שלי הוא ששם מנהלים את העניין אנשי עסקים ואנשים שמבינים בכדורסל. לא אותם פעילי הסתדרות שאתה יכול לדבר איתם על כל נושא שבעולם, רק לא על כדורסל. אני מאוד מרוצה מהיחס שלהם. הם מנהלים איתי משא ומתן הוגן ולא קופצים מעל המותן, לא מבטיחים יותר ממה שיש להם להציע. זה סוד ההצלחה. אני בטוח שביום בו תתחיל המפד"ל להתערב במה שקורה באליצור נתניה, הקבוצה הזאת תיסוג מאה צעדים אחורה. כל עוד פעילי ההסתדרות ימשיכו להתערב בכדורסל, הקבוצות של הפועל בחיים לא יוכלו להגיע להישגים. חוץ מזה, אני מתאר לעצמי שיש שם בבית"ר תל אביב עוד כמה מערכניקים חוץ ממני."

ומה אומרים לך בקיבוץ? לא מעקמים את הפרצוף?

– „בקיבוץ אומרים לי – תעשה מה שטוב לך. ברור שזה צורם לכמה אנשים, אבל בחיים הארוכים שלי כבר עשיתי דברים רבים בניגוד לדעות של האנשים בקיבוץ, בסוף הם תמיד הודו שאני צודק ושהעולם הולך קדימה ולא אחורה. כך היה גם כאשר עזבתי את הקיבוץ והלכתי לשחק בקבוצה עירונית; צרם להם כאשר אמרתי אז שזה אידיאלי לחיות בקיבוץ עם כסף, היום הם יודעים שצדקתי. בסך הכל, אנשי הקיבוץ, גם אם הוא שייך לקיבוץ המאוחד, אינם צרי אופקים ואני חושב שאם הייתי היום שחקן עירוני ששייך להפועל, היה לי הרבה יותר קשה לעשות את המעבר הזה מהפועל לבית"ר. בקיבוץ זה הלך לי חלק. אני לא שייך לשום עסקן ולשום מרכז מפלגתי ואני שמח שככה זה. בחיים שלי לא רציתי לחיות על חשבונם של העסקנים."

בקיצור, לעזאזל הסמל על התולצה, העיקר הכדורסל.

– „בטח. אני משחק איפה שטוב לי. הפסקתי להסתכל על הסמל של הפועל. אם הייתי יכול, הייתי חותם במכבי תל־אביב, ואם לא היתה לי שום קבוצה לשחק בה – הייתי חושב שלוש פעמים לפני שהייתי הולך לאחת הקבוצות של הפועל". ■

אביגדור מוסקוביץ': בקיבוץ אומרים לי תעשה מה שטוב לך.

כדורגל +

א. טבק

בורחים, בורחים, ולמי זה איכפת?

קהל צופי הכדורגל מדיר רגליו ממשחקים ולאיש לא איכפת. כולם עוסקים בנושא איך להתקבל לארופה, אך אם וכאשר הדבר יקרה ביום מן הימים – כבר לא יהיה כדורגל בארץ.

העובדות מדברות בעד עצמן:

לפני 12 יום נערך מרתון של שלושה משחקים באיצטדיון רמת־גן, בהשתתפות קבוצות הצמרת. נמכרו כ־11 אלף כרטיסים. כעבור שלושה ימים נערכו שני משחקי גביע המדינה בבלומפילד, כאשר בהצגה הראשית הופיעו הפועל ת"א ומכבי חיפה. נמכרו כ־8000 כרטיסים. בשבת האחרונה, שוב בבלומפילד, הפועל ת"א מול בית"ר ירושלים. נמכרו פחות מ־7000 כרטיסים.

מה קורה כאן?

רק לפני שלוש־ארבע עונות, די היה במשחק צמרת אחד כדי למלא את בלומפילד ב־20 אלף צופים. כיום – בשישה משחקים – נמכרו 26 אלף כרטיסים. מצב זה מדלדל את קופות הקבוצות, מגדיל את החובות, אך איש אינו קורא את הכתובת על הקיר.

אירופה חשובה מאוד לכדורגל הישראלי, אך בלעדיה אפשר להתקיים. בלי קהל – אי אפשר להחזיק מעמד. אין קיום. יציעים ריקים גורמים, בין השאר, לירידה ברמת־המשחק. בלי אווירה – אין כדורגל ראוי לשמו.

הגיע הזמן שגם השחקנים יתרמו משהו להחזרת הצופים למגרשים. העסקנים לא מסוגלים לכך. אם השחקנים לא יעשו זאת – לא יקבלו משכורת כי לא יהיה ממה לשלם. כצעד ראשון – עליהם להפסיק לכער את הכדורגל בהתבטאויות המרתיקות צופים, הרואים באלימות מילולית פגע רע ממנו יש להתרחק ולכן גם את ילדיהם אינם שולחים למשחקים. הכדורגלנים מתבקשים לרחוש יותר כבוד למקצוע ולא להשמיע תירוצים עד בלי די.

אין לי ספק שיש מקום רב לשיפורים בתחומים אלה, שהם האלף־בית של הכדורגל והקהל. אם לא ייעשה לתיקון המצב תוך שנה – תהיינה קרחות גדולות עוד יותר ביציעים ואז יהיה כבר מאוחר מכדי לתקן. קיים חשש סביר שכל קבוצות הליגה הלאומית בכדורגל גם יחד – תמכורנה כמות כרטיסים כה דלה עד שענף הכדורסל יצחק מהן...

השופטים – כעניים בפתח

הנהלת איגוד השופטים קיבלה לפני שלוש שנים החלטה חד משמעית, לפיה אסור לשופטים לקבל מקבוצות או נילווים אל הקבוצות כרטיסי הזמנה למשחקים. המניעים להחלטה: קבוצות התלוננו על תופעה זו וחלקן אף הודו כי הן נותנות כרטיסים לשופטים כדי שאלה לא יכעסו עליהם...

אך החלטות לחוד ומציאות לחוד.

יתכן ולא הייתי מתייחס לכך. אך התופעה לבשה ממדים מוגזמים והשופטים איבדו כל אמת מידה בנושא זה. הדבר אינו לרוחן של הקבוצות – אך אף אחד אינו רוצה לריב עם שופט בגלל מספר הזמנות. מה עוד שלרוב באה הבקשה זמן קצר לפני שהשופט אמור להתחיל בניהול המשחק...

המקרים מדברים עצמם. לא מזמן ניתקלתי בחיים ליפקוביץ במגרשה של מכבי יפו, שם עמד לנהל את המשחק עם הפועל ת"א. לא יאומן – אך 20 דקות לפני המשחק היה השופט עסוק בנסיונות להכניס את מקורביו למשחק!

לפני שבוע נערך משחק שמינית הגמר בגביע בין קבוצות הפועל ת"א למכבי חיפה. במה היו השופטים עסוקים לפני תחילת המשחק? – ניחשתם: בגיוס כרטיסי הזמנה. השופט הראשי, יעקב שיינר, קיבל שני כרטיסים ממכבי חיפה לשער מס. 1. הקוון, מריק עפרון, קיבל כרטיס פחות טוב מהפועל ת"א. משה אשכנזי, שניהל בשבת את משחקה של הפועל עם בית"ר ירושלים, חיפש אף הוא כרטיסי הזמנה. כל זאת לפני המשחק, כאשר כל מי שהיה שם עקב אחר הנעשה.

כדי למנוע הישנות תופעות אלו, ומה שיותר חשוב, לזות שפתיים, חובה על איגוד השופטים להקפיד ששופטים לא יבקשו ולא יקבלו כרטיס הזמנה מקבוצות. הופעתם, כעניים בפתח כדי לקבל כרטיס הזמנה – לא מוסיפה להם כבוד.

חיים ליפקוביץ'. כאן לא מדובר בהזמנות. פשוט מבקש שיהיה סדר במגרש...

דו"ח המבקר: שמחה מוקדמת

לפני שבוע התפרסם דו"ח מבקר ההסתדרות לגבי אגודת הפועל ת"א. גם לאנשים האופטימיים ביותר, היה תוכן הדו"ח בבחינת הפתעה. ממש ניהול למופת – בהשוואה למה שקרה במועדון. יש המייחסים את הדו"ח הפושר לסיבות פוליטיות והסתדרותיות. אין ספק שיש בזה משהו. מאידך – שמחת כמה מהאנשים שהדו"ח מתייחס אליהם – מוקדמת. הסיבה: קיים דו"ח נוסף הנשמר בסוד. העותק היחיד שלו נמצא בידי מחזיק תיק הפועל בהסתדרות, יעקב ישי.

הסוד דלף במקרה. פקידת המבקר סיפרה עליו למי שלא היה אמור לדעת. היא סברה שבגלל מעמדו של האיש – מותר לו לדעת...

עתה נעשית פעולה כדי שהמבקר החדש, נפתלי בלומנטל, יאפשר עיון בדו"ח לכמה אנשים כדי שידעו למה לצפות בעתיד הקרוב. נראה כי בדו"ח ישנם מימצאים שמדרך הטבע היו צריכים להיות בדו"ח הרשמי, אך משיקולים שונים נמסרו בדו"ח נפרד.

דבר אחד בטוח: מלחמות היהודים בהפועל ת"א לא נפסקו, שכן בכל יום צץ ועולה מימצא חדש הנוגע לתחום הכספי. לפני ימים אחדים התגלתה המחאה כספית שחזרה תוך ציון: „אין כיסוי". הכסף, תמורת ההמחאה, ניתן מזמן לעסקן שלא דיווח על כך. עתה נמצא הנושא בטיפול משפטי.

בהפועל מתכוננים כבר לעונה הבאה. לפחות בתחום ההנהלה. לפני שבוע הוצע תפקיד יו"ר מחלקת הכדורגל לחיים צימר, מי ששימש בתפקיד זה בהפועל פ"ת. המציע היה מחזיק התיק אלי מילר, וסוכם כי עד סוף החודש ישיב צימר להצעה. היחיד מבין חברי ההנהלה שיישאר בתפקידו יהיה אברהם מזרחי, כנציג מפ"ם.

תשקיף

לא ליאון ק.

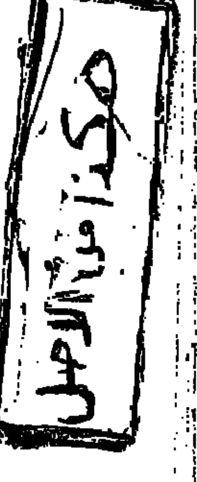
למרות הצלחתו היחסית של המאמן ליאון קונסטנטינובסקי בקבוצת מכבי יבנה, ספק רב אם זו תחתום עימו על חוזה לעונה נוספת. ניתן להסיק זאת מפניית „האיש החזק" של יבנה, שלמה סוויסה, למספר מאמנים פנויים. עד כה לא זכה סוויסה לתשובה חיובית.

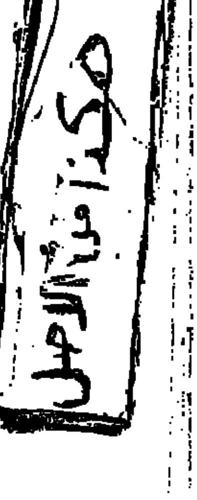
ליאון קונסטנטינובסקי

דברים דומים אמורים לגבי מאמן הפועל כפר־סבא ניסים בכר. נודע כי בכר היה מעדיף לאמן בעונה הבאה קבוצה אחרת. אולי על רקע זה, אפשר להבין פניית איש המקורב להנהלת כפר־סבא למאמן שמעון שנהר כדי למשש אצלו את הדופק.

מכבי ת"א תחליט רק בסוף החודש מי יאמנה בעונה הבאה. מניותיו של שמעון שנהר עלו במעט. עובדה: בפעם הראשונה זכה לקבל כרטיס הזמנה ל...כדורסל. היה זה משחק הגמר על גביע המדינה. מי שרוצה – יכול לראות בכך אות וסימן...

גם מצבו של דרור בר־נור בהפועל פ"ת לא ברור. קיימת נטייה להחליפו – אלא אם יסכים להורדה נוספת בשכרו. בתחילת העונה הסכים כבר להפחתה. המועמד להחליפו, במידה שגיורא שפיגל יישאר, הוא מאמן הנוער אברהם גרנט. לגיורא נאמר במפורש כי אם יקבל את תפקיד המנהל בנבחרת הנוער או הבוגרת – יופחת שכרו בקבוצה, שכן הפועל פ"ת לא תעמוד בדרכו לרקוד על שתי החתונות. ■

עם הפנים לחוד

את אחד משינויי התיפקוד היותר־מעניינים שבוצעו בשנים האחרונות בכדורגל הישראלי, עשה השנה המאמן שמעון שנהר, כשהסיט את מוטי איוניר מ„עמדתו הטבעית" בקישור, לחוד. עוד בילדים חשבו שיהיה הגיורא שפיגל החדש של מכבי ת"א בקישור. אבל רכש עוצמה של גוף ובעיטה, ולקה בטכניקה. שנהר שלח אותו קדימה. כיום הוא שני בדירוג המבקיעים (11) ואימת כל הגנה. בן 22 וקובע שבשנה הבאה ישחק באירופה. בשבת ראיתיו מבקיע שער מול הפועל כפ"ס (2-0).

מה עשה איוניר מול כפ"ס ?

	מחצית ראשונה	מחצית שניה
בעיטות למסגרת	0	2
בעיטות לא למסגרת	1	0
מסירות מדוייקות	10	11
מסירות לא מדוייקות	5	4
תיקולים מוצלחים	1	1
איבודי כדור	1	4
נגיחות	4	0
קרנות	3	1
בעיטות עונשין	1	2

משחק ראש

אם רוצה להיות חלוץ טוב, חייב לשפר משחק ראשו. בתיקול וחילוץ מאחור, הוא סביר. בנגיחה לשער חלש מאוד. ממהר מדי בנגיחה. נראה כחסר תירגול מספיק. נגיחתו חלשה ובד"כ לא מאופסת. מול כפ"ס החטיא רק פעמיים. אחת מהן (דקה 26 כשנגח מ־5 מ', חופשי חופשי ליד המשקוף) צריכה להירשם ביומנו כנקודה שחורה; רגל זה מחשבה, ראש – אינסטינקט ואת זה חייב לשפר.

מהירות

מהיר מאוד עם ובלי הכדור. בעל סטארט מצויין ובאחד־על־אחד עם מגן לכדור־אורך, הוא מנצח בד"כ. בשל כוח הפריצה שלו, היה בקישור עד השנה. גם היום כחלוץ, נסוג אחורה כדי לפרוץ ולדרוס לרחבה. מול כפ"ס היה מאופק מדי. עשה זאת רק 3 פעמים, לרוב בחוסר הצלחה. כשנכנס למיאוץ והכדור צמוד לרגליו, נוטה להסתבך. עיניו נעולות על הכדור הצמוד אליו יותר מדי. שינוי כיוון קטן בינתר (מגן המצריך עקיפה) גורם לו לאבד שיווי־משקל. אהב מאוד את הסטתו לחוד. שם יש הרבה דקות פאסיביות ולא יתבייש להודות שאוהב כל אחת מהן. ללא דריקס (בשבת) יש לו אישור רשמי לא לרדת לעזרת ההגנה, גם במצביה הקשים. ניידותו ותנועתו מחולקים לאורך 90 הדקות כמו שרוצה. וזאת בעייתו – כשהוא רוצה. למצב מבטיח הוא רץ. לכדור מסירה עקום מעט, מעווה פרצוף. תנועת הרוחב שלו, לשיחרור החלוצים כשקשר מגיח מאחור, נעשית באיתור (לכן מסרו בשבת לרוב ליאיר סנדורי). חזק מאוד ושום מגן צמוד לא יפריע לו בתנועתו לכדור.

טכניקה

הטכניקה שלו היא כוחו. עוצמת גופו וכדוריו עושים אותו מסוכן מאוד כחלוץ. אבל הסטתו קדימה, גררה אחריה נסיגה בתיחכום, בנסיונותיו להיות „חכם" (כדור בין שניים. ודאבל־פאקים), מוסר פעמים רבות ליריביו. לכן משתמש בכדורי־מסירה לאחור, הקלים יותר והמאפשרים שיחרור וריצה למקום אחר. גם טכניקת הכידרור והעברת מגן לא מהוקצעים אצלו. סומך מדי על כוחו ו„מפשל" לעתים בפעולות אלגאנטיות מול יריבים. מיקומו ברחבה, טוב. במיוחד כשדריקס לצידו. איתו יש לו ממש טלפאתיה בכדורי־היסט מנגיחה. בועט הרבה לשער, אבל מתקשה בהשתחררות עם כדור לבעיטה, כשגבו לשער. הפתרון שלו: נסיגה לקו ה־20 מ' מהשער, שם בהיסט אחד של כדור, מסוגל לבעוט. עושה זאת כמעט מהמקום ובעוצמה אדירה. כדוריו נושקים לדשא או יורדים מהאויר. הדיוק סביר, בד"כ. דווקא בכדורי העונשין, שהיוו עיקר כוחו עד השנה, מתקשה באחרונה. לא מסובב כדורים אלו (כמלמיליאן) אלא יורה ישר לשער. החומות המתוגברות עושות לרוב את מלאכתם נאמנה. כשצריכים בעיטה לשער, מחפשים במכבי רק אותו. כש„מתלבש" לו, יודעים שהשוער יהיה מסכן.

תיקול

פעם אמרו עליו שהוא חלש גופנית. לקח עצמו בידיים והיום אפשר להגיד שהוא חזק כשור. שרירי רגליו לא יביישו אף בלם בארץ. זאת, בצירוף למיזגו הסוער (מתמתן בכל שמתבגר), יוצרים מתקל, שמעטים היריבים יודעים איך אוכלים אותו. אוהב לתקל חזק ומשאיר לצופים הרגשה של „רצוע". מה„גליצ'ים" שלו בורחים רבים. מורח עצמו לאורך מטרים רבים על הדרך ונכנס חזק מאוד. פראי אפילו במצבים של תיסכול (מאבד כדור שותו ונוצחו מהר, חזרה, שיש דרבי...). היום עם 6 צהובים ובידיעה שעוד אחד יינטרלו ויטיל עליו קנס – הוא רגוע. שומר על רגליו. מול כפ"ס עשה תיקול אחד והצליח להרגיז מעט את יאיר טילינגר.

פסק דין

שנהר ידע שאיוניר חזק בהבקעה ונסוג במהירות מהאלגנטיות המאפיינת קשר חושב. איוניר הצדיק קו־מחשבה זה. אשתקד הירבה לבשל והיה מאופק בהבקעות (6). השנה יורה מהמותן. עמדתו הקידמית עשתה אותו „טבח" נחש לחבריו (3 פעמים מסר לשער). מירמוביץ' הציבו בקישור הגבתרת. אוהב את כוח פריצתו. גם כחלוץ, עיקר כוחו, כשבא מאחור. שנהר הזה אוהב לראותו בקישור לצד שחקן חכם (מדברים על בגלייבטר). למכבי אין כזה ולכן מוטי קדימה. הוא אימת ההגנות בעוצמת בעיטותיו ובכוחו הרב; לוקה בנתוני יסוד רבים של חלוץ (נגיחה). מכל „סיפורי הילדים" של מכבי ת"א – הוא היחיד כעת שמראה פירות. „מת" להיות מלך השערים.

ארבע הראשונות בליגה בכדורעף שנסתיימה עתה הן קבוצות עירוניות – מבת־ים, כפר־סבא, קרית־אתא, אליצור ת"א – „אזורי השינה" של ת"א וחיפה ■ השינוי מבשר תחילתו של עידן חדש, אולי אף מהפכני, לאחר שהקיבוצים איבדו את השליטה בספורט שנחשב תמיד „שלהם" ■

אבי פלד

עם סיום עונת הכדורעף, בה נכבשה הפיסגה בידי ארבע עירוניות – הפועל בת־ים (אלופה וגם גביע), הפועל כפר־סבא (שניה), קרית־אתא (שלישית) ואליצור ת"א (רביעית) – המסקנה המתבקשת היא, שהענף עומד עתה בפיתחו של עידן חדש. המשחק שנולד בארה"ב לפני 91 שנה, מתחיל עתה לחדור יותר לתודעה הציבורית.

הסיבה להתפתחות זאת: המעבר הטבעי של הכוחות הפועלים בכדורעף הישראלי, מהקיבוצים למרכזים העירוניים צפופי האוכלוסיה, אל „ערי השינה" של תל־אביב וחיפה. התפתחות שתאפשר סלקציה גדולה יותר מבחינה איכותית בעת קביעת סגלי השחקנים.

הנה כמה מהשמות שנותנים כיום את הטון בכדורעף הישראלי, בקבוצות העירוניות ובנבחרת: יעקב הרשקו ורפי רולניק מבת־ים, (שחקני השישיה הראשונה של ישראל), אמיר אקרמן מכפר־סבא („מתדפק" על דלתה של שישית־הנבחרת), יורם בן־חמו ועופר שפאק (קרית־אתא) ודן אריאל ואליצור ת"א).

לעומת זאת לא הצליחו הקיבוצים, להעמיד ממשיכים ברמתו של אליעזר כגן מהמעפיל שפנה למקצוענות באיטליה.

לפני שנים אחדות הבחינו הקיבוצים שהם מאבדים מכוחם בצמרת הכדורעף וכי קיבוץ בודד אינו מסוגל

„קפטן" בת־ים יעקב הרשקו. בפתחו של עידן חדש.

הכדורעף כבש את „ערי השינה"

לספק את הכלים ומשאבי כוח האדם, כדי להגיע להשגים. כך נולד רעיון האיחוד – מצב שרק האריך את כושר ההישרדות של הקבוצות הקיבוציות לתקופה נוספת, אך לא פתר את הבעיות עצמן. בהדרגה גוועה גם שיטה זאת. ההוכחה: כהמעפיל, בעבר הלא רחוק „אימפריה" במושגי הכדורעף הישראלי, החלו להופיע שחקנים מקיבוצים אחרים – אלדד שלם, עופר ניר, אורי עמרמי, שמאי גלזר, שאינם בני המקום. דוגמא נוספת: ההתארגנות בתניתה – בה מופיעים נציגי כל קיבוצי הגליל המערבי. היו גם מקרים שקבוצות קיבוציות נאלצו „לחרוג" מהמדיניות וחיזקו עצמן בשחקנים מצטיינים מהעיר, כד"ר רובי פרידמן, ששימש מאמן־שחקן שער העמקים והצעידה למקום השני בליגה.

התפנית הנוכחית היא משמעותית הרבה יותר. בת־ים, כפ"ס, קרית־אתא ושכונת רמת אביב בת"א, קראו את הכתובת שעל הקיר. בסבלנות ראויה להערכה, המתינו להזדמנות הראשונה כדי לקפוץ על עגלת הצמרת במטרה לשהות שם תקופה ממושכת. הגדילה לעשות בת־ים. כבר לפני שש שנים עיבדה תוכנית חומש ושמה לה למטרה, לזכות בכתר, בשלב האחרון של התוכנית

ארבעה משחקני בתים בשישיה הראשונה של הנבחרת – מה שמבטיח לקבוצה, בשנים הבאות, התמודדות מחודשת על שני התארים.

גם לכפ"ס וקרית־אתא הרכב צעיר ואיכותי, שינסה בעונות הבאות להיאבק על אחד התארים. שאיפות אלו, יחד עם שחקנים טובים, לא יקלו על הקיבוצים להחזיר עטרה ליושנה. אין ספק: שמונה קבוצות עירוניות וארבע שנותרו מהקיבוצים מציבים את הכדורעף בפיתחה של תקופה חדשה, עם פוילה להשגים טובים יותר ולהצלחות גם בזירה האירופית.

ועוד סיבה לשינוי הנוכחי: גישה חדשנית וראייה אחרת מזו שהיתה בעבר. אין זה סוד כי שליחי התנועה הקיבוצית, המהווים עדיין רוב בכדורעף, הופקדו על ניהולו. עד היום, מסיבות השמורות עמם, הם עשו ככל יכולתם לשמר את מקומו של הקיבוץ בצמרת הכדורעף. רצון זה, הביא, לעתים, לנורמות התנהגות שאינן מקובלות בין ספורטאים. הכוונה בעיקר לשיבוץ הקבוצות הללו בליגה הארצית, שלא תאם תמיד את האזור הגיאוגראפי של הן. בדרך זו כיוונו ראשי האיגוד ש יהיו הקבוצות שיעלו לליגה הבכירה.

לפני כמה חודשים מונה יו"ר חדש לאיגוד, יחיאל דורון מהעוגן, בעל תפקיד מרכזי (מנהל המחלקה לתיכון ופיתוח) בתנועה הקיבוצית. דורון אינו מחשיב מהיכן באות הקבוצות: „אנו שמחים שהענף קיבל מימדים ארציים ונעשה רציני גם בעיר, לא רק בקיבוצים", אמר. זו גישה מחשבתית כתוכנית מזו שהיתה נהוגה עד כה; גם ראויה נכונה יותר, כאשר מבקשים לקדם ולפתח את הענף – אך מבחנו האמיתי של דורון יהיה אם ימשיך לדבוק בגישה זו ויישכנע את חבריו, כי המשאבים האנושיים אכן מצויים בעיר. ■

„השאיפה: להיות מכבי כדורעף"

יצחק סניר, 33, הוא האיש שמאחורי הצלחת האלופה החדשה. „משוגע לדבר". לפני שש שנים נטל לידיו את ניהול מחלקת הכדורעף בהפועל בת־ים. תוכנית החומש קבעה גם כי מספר הקבוצות יוגדל משלוש לעשר וכי השליטה הבלעדית של ביה"ס „החשמונאים" בפיתוח הכדורעף תוצא מידיו.

בבת־ים הוחלט לחזק את הקבוצה בשחקן רכש וכך נשבר „טאבו" שאין מגייסים „זרים". הוחתמו אליהו רבינא ודני לייכטר, לצידם של נסטור אפשטיין ויעקב הרשקו הצעירים. הותיקים פרשו ממילא. את הצעירים הכשירו וגיבשו לצוות, באמצעות המאמנים יוסי גלוסברג (מאמן נבחרת הנוער), משה סמו (שחקן לשעבר) ויעקב הרשקו.

„לפני שלוש שנים, ראינו כי האליפות איננה משימה בלתי־אפשרית". תשלובת „קריסטל" הזרימה 15 אלף דולאר. „אשתקד קפצנו על מציאה ורכשנו את אורי חבר ורז בורר". עלות שניהם יחד 450 דולאר בחודש – „סכום לא יקר ביחס לתרומה ולתועלת שלהם לקבוצה". עוד ארבעה שחקנים משתכרים כ־150 דולאר. סך ההוצאות יגיע השנה ל־20 אלף דולאר. „הזכייה בכתר איננה פיסגת־ההשגים. אנו שואפים להשתלב בזירה האירופית, אולי אף להגיע לצמרת. אנחנו רוצים להיות מכבי תל־אביב של הכדורעף הישראלי. לרכז אצלנו את טובי השחקנים ואם נגיע לשמינית הגמר בגביע אירופה – זה יהיה תמריץ גדול ודחיפה רבת עוצמה קדימה".

ראש העיר: הספורט המוביל

אהוד קינמון, ראש עירית בת־ים, מעורב לפרטי־פרטים בנעשה בעירו ובקבוצות הכדורעף שלה. מיליון דולאר השקיעה העיריה בשנתיים האחרונות במיתקני ספורט. „זו ההוצאה השניה בגודלה אחרי תקציב החינוך", אומר קינמון. ניכר בעליל שהוא גאה בהישג. בעצמו נותן לכך ביטוי בכל הזדמנות: „בטורניר הנוער הבין־לאומי בטניס שאירחנו לא מכבר, הזכרתי בנאום ברכה את זכיית המעופפים כאליפות – וכל הצופים הריעו ממושכות. חוויה מרגשת. לדעתי, אין לבת־ים סיכוי להישג מדהים כזה בענף אחר. זה ההישג הלאומי הגדול ביותר שהיה לעירנו. יש סיכוי שההצלחה תביא לכך שהכדורעף יהיה הספורט המוביל בבת־ים ועל העיריה לתת ביטוי הולם לכך, תוך שיתוף פעולה עם גורמים כלכליים כדי לשמור על ההישג".

אהוד קינמון. „שרוף" על כדורעף.

אלוהים העניש אותי על שנטשתי את ירושלים

אומר דני נוימן, יקיר ירושלים שעזב את בית"ר לטובת „כמה גרושים" במכבי ת"א וכיום מאמן את בית"ר רמלה בליגה הארצית ■ „עשיתי טעות כשעזבתי את בית"ר. עזבתי בית חם ומשפחה. אני מאמין באלוהים. אני אדם דתי. מאז שעזבתי – החלו כל הבעיות שלי. היום לא הייתי חוזר על הטעות הנוראה הזאת"...■

אבי מור

בדרך, כשאנחנו נוסעים לבית הוריו בשכונת רחביה, פולט לפתע דני נוימן: „הזהירו אותי לא ללכת לקבוצה הזו, בית"ר רמלה..." אחר כך הוא מדליק סיגרייה קנט. את העשן הוא פולט לאט לאט.

דני נוימן הוא שם שלא צריך קידום. בעבר – הכותרות של עיתוני הספורט אהבו אותו. האמת, זו היתה אהבה הדדית. נוימן אהב את הפנטהאוז של הכותרות. מלבד הרגליים והראש שפעלו על מגרש הכדורגל, היה לנוימן הרבה מה להגיד גם אחרי הדקה ה־90. הוא מסוג השחקנים שאוהבים לדבר. גם אם לפעמים אין בדברים מסר גדול לאומה.

היום דני נוימן תופס כותרות. אבל הוא בהחלט לא מרוצה. החשדות על מכירת משחקים, שהחלו לדבוק בכמה משחקני הקבוצה שאותה הוא מאמן, מביאים אותו לתחושה קשה.

בבית המרווח של אימו, דני נוימן מצית עוד סיגריה. מניח רגל שמאל על ימין. תחושה של מנהל. גם צורת הראיון מקבלת איפיון כזה. נוימן לא מדבר אליך. הוא מכתיב. הוא יודע מה לומר, כמה משפטים מראש. לפעמים הוא מתקן. כשהוא רוצה לצטט הוא יאמר לך "פתח מרכאות... סגור מרכאות".

בניגוד לכמה מחבריו בבית"ר ירושלים – לא גדל דני בשכונת עוני. הכדורגל בטח שלא הביא לו תפנית ברמת החיים. הוא גדל בקצפת של שכונת רחביה. אביו, ז"ל, היה אחד הפרופסורים הגדולים ביותר ברפואה בארץ. הוא זה שעודד את בנו דני לשחק כדורגל. פרופ' נוימן היה תומך נלהב של הקבוצה, לא רק מבחינה כספית. הוא רדף אחריה במשחקי בית וחוץ. דני היה נשרך אחריו. מגיל חמש הוא מסתובב ליד הכדור. אז זה היה בשכונה. בגיל 14 וחצי הוא כבר בנוער של בית"ר, סוחף אותם לתואר "אלוף האלופים". בגיל 15 וחצי הוא יושב על תקן של ליגה לאומית.

בית"ר ירושלים של נוימן־מלמיליאן היתה, ללא ספק, בית"ר אחרת מזו של היום. צמד הנ"מ (נויימן־מלמיליאן) סוחף אחריו את הקבוצה ומשך את מרבית תשומת הלב. למרות שגם אז לא זכתה בית"ר באליפות – זה היה תור הזהב שלה. „בתקופה שאני כיכבתי בבית"ר – הקבוצה היתה מעין משפחה. קודם כל עמדו לנגד עינינו טובות הקבוצה ורק אח"כ טובתנו האישית. אבל היום הדברים השתנו. שחקנים משחקים בשביל הכסף, וספק גדול

אם אחר־כך בשביל האגודה. כסף זה דבר חשוב, א... חשוב לזכור מה שאמר נשיא גדול של ארה"ב... תשאל מה אמריקה יכולה לתת לך, אלא מה א... יכול לתת לאמריקה'..."

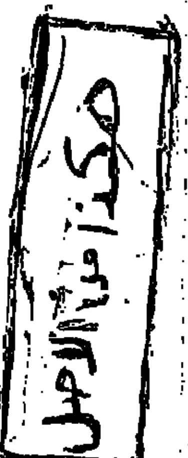
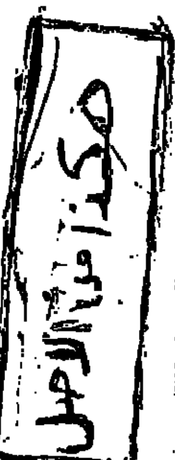
„אל תשחק את אורי"

נוימן, היה השחקן היחיד שידע לחלק ... הטריטוריה במרכז המגרש יחד עם אורי ... בשווה. אחד השלים את השני. דני נזכר ... בתקופה הזו. „אני לא רציתי מעולם להתח... לאורי, כי לא יכולתי להשתוות אליו. אורי ... מסוג השחקנים שנולד פעם בדור. אנחנו הכל... אחד את השני. היינו הצמד הכי פופולארי ... השנים האלו. והאמן לי שלא היה לי חשוב ... שאורי מס' 1 או רני מס' 1. כי טובת הקבוצה ... לנגד עיני. אורי ואני היינו ונשארנו ...

> **„אסור להתכחש לעובדה שאני לא בחור טיפש. אם אומר שאני מטומטם – יגידו שאני אידיוט"**

מצויינים. זכור לי משפט של יושב ראש ... ראז, רובי ריבלין בהקשר של אורי ושלי: „אל ת... את מלמיליאן תשחק את נוימן".

רני מרבה לצטט הברקות של אישים. ... יש לך תחושה שהוא מציב אותם כתמרורים ... אבל שלא תהיה אי הבנה. לנוימן יש תמיד מה ... באופן עצמאי. זה נשמע הכי טבעי וברור ... אותו אומר משהו כמו: „אני הייתי המנהיג ... בית"ר כה' היריעה. ולא רק בגלל שנתנו לי ...

„היא צריכה הרבה שרירים עכשיו, הבטן שלה רכה", אומר בן־מלך. „אלה דברים שאפשר לשנות. אבל יש דברים שקשה לשנות. הרגלים של שנים. זהבה כבר לא ילדה. בנושא של מהירות קשה לשנות אצלה. היא צריכה להשתפר בכמה דקות טובות, כי העסק הזה רץ קדימה בעולם".

בן־מלך, אתלט בעבר ומאמן (של הדס למרני, רבקה שחר, נועה שטרן, אשתו), מכהן היום כחבר במחלקה לספורט הישגי בווינגייט. הוא מגיע לפארק על־פי קביעות טלפוניות עם זהבה ועל תקן חברי. זהבה נזהרה תמיד מחלוקת תארים לגברים שיעצו מסביבה. מאז שאיליה בר־זאב לקח על עצמו את טיפוחה, ילדה בת 14 ממושב בית־עוזרא, היא נמצאת בעולם של גברים. עסקנים, מאמנים, רצים על המסלול (אחותה, מזל שלום, עדיין רחוקה מהרמה שלה), עד שבאה התינוקת, גם בבית היתה אשה יחידה.

בעלה, צביקה, עשה מרחק גדול מן הנקודה שבה החלו את חייהם המשותפים. אולי בזכות זהבה. „היום הוא תומך נלהב שלי". האשה הקטנה הזאת (1.57 מ'), השכילה לנווט את מאווייה בין המוסכמות והלחצים. גלעד וינגרטן אומר: דֶטֶרמִינֵיישן. נחישות ההחלטה של זהבה היא תכונה מוצנעת. אין בה עזות פנים, אין חיבת מצלמות, אין לה אגרוף לדפוק על שולחנות. היא רצת־מרתון עד תוך־קרביה. הריצה הנקייה מעניינת אותה. „אילו אפשר להתקדם בלי עיתונות ומו"מ עם עסקנים, זה היה נחמד". היא לא יכולה לחדול מן הריצה לאורך זמן ומי שקרוב אליה, מוכרח להבין את זה. היא רצתה בית וילדים והיא רצתה גם לרוץ במרינה, שלא מטפחת אתלטים, אלא כשלב שהם מפגינים תוצאות מזהירות, וגם אז התנאים דחוקים.

כשאירגנה, עם הבטן, את מרוץ רמת־השרון לפני שנה (והיא שייכת עתה לאגודת הספורט המקומית), שאל אותה כתב מקומון: מתי את רצה? „במרוץ הבא", ענתה לו. כבר היו לה פרישות. כשנישאה היתה בת 17, מלכת ריצות השדה בארץ. אחר־כך ילדה שני תינוקות ברציפות. בר־זאב חשב שהאתלטיקה הישראלית איבדה אותה. ב־19 לאפריל, בעוד יומיים, היא תשתתף במרוץ רמת־השרון, שאותו היא מארגנת גם השנה. 10 ק"מ. בעבר, פינאטס בשבילה. היא מחזיקה בשיא הארצי למרחק הזה (34.37 דק').

יש בה איזו קלות היום, הנובעת מכשלות. שמואלי שלפני האולימפיארה היתה צריכה לעמעם הרבה רעשים מסביב, כדי להתרכז במשימה שנטלה על עצמה. הדירה שלה היתה קטנה אז, המכונית נמכרה, היה מחסור במזומנים למימון מטפלת לילדים. עכשיו, אחרי שעשתה כבר כמה דברים, היא עדיין שוקלת את הניסוחים שלה, אבל בקולה כבר אין דאגה. היא יפה יותר. עור חלק וגוף קומפקטי היו ברשותה גם קודם. עכשיו יש בעיניה איזו נכונות עליזה. „נעים להמצא בחברתה", אומר שמשון כספי, מרתוניסט חובב, שחובר לזהבה באימוניה. בדרך הארוכה עד כה, לא השאירה נוטרי טינה. אפילו איליה בר־זאב, שכאב את הפרידה מחניכתו שבחרה בעצמאות ב־81', פוגש אותה היום בקורס מאמנים בווינגייט במבט אוהד. „היא מתעניין במעשי. עוקב אחרי מה שכתוב עלי בעיתון". הלבכיות שלה, החיוך המהורהר, שכמעט אינו חולף מפניה, אינם מתאימים, אולי, לאופי המתבודד של המקצוע שלה. אבל אחרי שהיא מקשיבה לכל העצות, בינה לבינה, היא בוחרת בערינות רק את המתאימות לה.

אחרי חודשיים של הנקה

אתה רוצה כוכבז קודם תגדל כוכב שיתחרה בו. איציק בן־מלך למד את משפט המפתח הזה בגרמניה. באירופה יודעים איך לדשן כוכבי אתלטיקה. „כאן לא מרעיפים", מנסחת זהבה. היא התחרתה תמיד עם עצמה. באימונים היא רצה בחברת גברים. „אבל זה לא זה, כי אם הם יותר טובים ממני, אז אני אומרת לעצמי: טוב, הוא גבר, ואני סולחת לעצמי על זה שאני לא טובה כמוהו".

זהבה עדיין לא נכללת ברשימת הספורטאים לאולימפיאדה בסיאול. גם לא ברשימת בני הטיפוחים של הספורט ההישגי. „זה הגיוני", היא אומרת בהבנה, אולי רבה מדי, „לא הייתי פעילה הרבה זמן". אבל יש במשרדים הקובעים, מי שמחכה לה בהיסוס, בלי לבטא ציפיות גדולות.

היא חוזרת לוותר על ארוחות משותפות בצהרי שבת, כבר לא נוסעת לטיולים בני יום שלם. „רצתי עד החודש החמישי להריון, אחר־כך ירדתי לפעמיים בשבוע ובסוף הפסקתי לגמרי. אפילו לא שמרתי על כושר וזה חבל, כי עכשיו החזרה שלי יותר ממושכת. הנה, הנורווגית הזאת, כריסטנסן, ילדה ושבה לרוץ. היא בכלל לא ידעה שהיא בהריון עד החודש החמישי. אני זוכרת אותה, לא ראו עליה כלום במרתון לונדון. אבל הייתי צריכה את החופש הזה. הייתי כבר שבעה".

היא לא התעוררה בבוקר אחד והחליטה לשוב למסלול. „פשוט יצאתי לרוץ, כי בא לי. אחרי חודשיים של הנקה, הרגשתי שזה הזמן". הסיכוב הזה של האימהות נוח לה ונעים. „כל המסגרת של הבית פשוט השתנתה עכשיו מחדש. אני רצה וכולם חיים לפי זה". בהתחלה ניסתה שני קילומטר ונהנתה. עכשיו הגיעה ל־10 ק"מ יומיים. יום אחד בשבוע היא מתאמנת בחדר כושר. היא מרגישה עבודה על רגליים, שרירים, כוח מתפרץ. מה שהיה עד ההריון טבעי, דורש ממנה היום מאמץ. זה ניכר בריצה שלה. עדיין קפיצית, תנועת רגליה ארוכה וגבוהה, אבל איזה כובד, כמעט בלתי מוחש, נסוך על תנועתה.

היא שבה לחוש בהתעלות הזאת, „בראש הנקי", כשהיא רצה בין השדות. „עכשיו גומרים לנו את השביל האחרון באזור. עושים מזה כביש לרב־מכר החדש". החקלאים קידמו אותה בברכות, „לא ראינו אותך מזמן". היא שבה הביתה כשתות ענק חפוז באגרופה. זהבה רצה בלי חפצים. ככה, כמו שהיא, רק שרשרת זהב רועדת על צווארה. על זרועה השעון, אבר מאכריה. ההצצות שלה במחוגים אוטומטיות.

נשים שוכרות שיאי מרתון אחרי גיל 40. לזהבה יש ירידה ניו־יורקית בת 46, ג'ויס סמית. זהבה פגשה אותה בהרבה מרתונים, כולל האולימפיארה. זמן השיא של סמית 2.34 ש'. זה מעודד אותה לחשוב על סמית. שמואלי אינה מאלה שמפסיקות באמצע. בהלסינקי סבלה משריר קרוע עד קו הגמר, אבל היא זקוקה לחיזוקים, כמו כולנו. אני מניחה שהיא היתה כושלת לתוך איצטריון האולימפיארה, כמו גבריאלה שייס השוויצית. „כן, זה נכון. לא הייתי מפסיקה. בוודאי שלא במעמר כזה. חשבתי על זה, כשעברתי אותה, ארבעה קילומטר לפני הסוף. היא הלכה בזיגזג. אבל לאיצטריון היא נכנסה בריצה. אספה את כל הכוחות האחרונים. עמרתי על הדשא וחכיתי שתכנס. מה ששבר אותה היה שאמרו לה פתאום שצריך לעשות עוד הקפה. התעוררתי מזה שראיתי אותה בערב, בריאה כמוני וכמוך".

זה לא הזמן לחזור לעבודה תחת פיקוח של מאמן?

זהבה נושמת עמוק. עדיין שותה פחות מדי, „הרגל לא טוב שלי משנים", אולי בגלל שאין עין מפקחת. „כן, אני צריכה מישהו עם עין מקצועית. מישהו שמבין טוב בנושא. לא שיגיד לי היום עושים ככה, מחר ככה, אלא שידריך אותי באופן אובייקטיבי. אני מסתכלת על מה שעשיתי בחצי השנה האחרונה. לא עשיתי מספיק עליות, לא עבדתי על מתפרצות, שרירים. אולי דרוש לי סוג אחר של אימונים. אבל קשה לי למצוא מישהו מתאים. אני צריכה שיהיה לי אמרגן, כי אם אני מתווכחת בבוקר במשרדים, אז האימון אחרי־הצהריים רפוק. לא יכולה גם לריב וגם לרוץ. אני צריכה אדם שיהיה מקצועי וגם יהיה אדם טוב. אולי קשה למצוא מישהו כזה".

יש רחיפה כלכלית

גלעד וינגרטן אומר, שמלבד הרצון העז לרוץ מתוך אהבת העניין, יש גם שאיפות כלכליות. את זהבה לא תשמע מבטאת אותן. „כשמגיעים כבר לתוצאות", אומר וינגרטן, „יש רחיפה כלכלית. אולי לא קונים מרצדס, אבל לפחות יש כיסוי למאמץ. כשגרטה וייץ מנצחת במרתון ניו־יורק היא מקבלת 40,000 דולאר. אז נכון, שבארץ לא מדובר על סכומים כאלה, ובוודאי שלא על תמיכה ממשלתית, אלא של חברה מסחרית, אבל אם יש הישגים, אפשר להתקיים".

שמואלי, שלעולם לא תתנבא בדבר תוצאת המרתון הבא שלה („זה תלוי ביותר מדי גורמים, כמו מזג אוויר, אופי המסלול, הכושר שלי באותו יום"), מתייחסת לכל יום לפי התור. בבוקר היא מנערת שטיח בחלון, פניה מרוכזות באיזו עשייה אחרת, מרוחקת משיכון הרכבת שבו היא גרה. אחר־כך היא מתענגת על מראה התינוקת הישנה. הנאות החיים מתמצות אצלה בשיגרה ביתית. פעם בשבוע היא רוקדת ריקודי עם.

ביומן שלה רשומים בקפידה המרחק שעשתה בכל יום, ההרגשה הפיזית אחרי האימון, והתאריך של המרתון הבא. אחד יהיה באפריל־מאי בשנה הבאה, חו"ל. אחד בספטמבר 87', באליפות העולם, רומא. סיאול, בעוד שנתיים, היא המטרה הריאלית ביותר בעיניה. לחסרים אותה על המסלולים בארץ היא לא מבטיחה השתתפות במרתון הכנרת הבא. „למרתי להיות סבלנית. אני יודעת מה אני רוצה מעצמי, אז אני עוכרת שלב אחרי שלב ולא נלחצת". זהבה שמואלי כבר לא ילדה קטנה. ■

ברכת הדרך מלווה אותה: „היא צריכה מאמן"

★ דוד אייגר מלווה את זהבה שמואלי כמעט מתחילת דרכה. עם איליה בר־זאב אירגן את מרתון הכנרת הראשון, שבו השתתפה. שמואלי היתה גם חברה באגודה העצמאית „איילות", שאייגר ובר־זאב הקימו בזמנם. אייגר, שמאגר התוצאות בזכרונו מכיל את כל האתלטיקה הישראלית, שמח על ההחלטה של זהבה לשוב לפעילות. ערב תחילת אימוניה הסדירים הלכה אליו לשמוע על סיכוייה. אייגר שלח אותה לעבודה קשה עם ברכת הדרך. הוא סבור שיש לה פוטנציאל להגיע לשעתיים ושלושים.

מה אתה יודע על רצות לאחר לידה?

גיל 31 הוא גיל צוציק לרצות מרתון בעולם. מעבר לגיל 40 הן שוברות בעולם שיאים ואוספות מדליות. יכול להיות שאחרי לידה לנשים יש כוח נפשי ורצון עז, הן מתעלות על עצמן. גם הגוף מתחשל במבחן הלידה.

מה עלול להקשות על זהבה עתה?

אין בארץ אווירה שרוחפת להישגים. הממסד הספורטיווי רואה ברור לוס־אנג'לס סוס מת. וזהבה לא תזכה לתמיכה עד שתוכיח את ההיפך. בספורט ההישגי מטפלים עכשיו ב־20 אתלטים. וזהבה, האתלטית הבכירה שלנו בשנים האחרונות, אינה נמנית עימם. לקראת לוס־אנג'לס עזרו לה קצת, היום זה לא קיים. היא צריכה לעבור את השלב הזה של העבודה הקשה, עד שתוכיח את עצמה.

היא גם צריכה מאמן. עליה לבנות עתה מהירות למרחקים קצרים לקראת אליפות העולם, ואחר כך להתחיל להתכונן לאולימפיארה. היא צריכה עין ביקורתית עכשיו, היא מיצתה את מה שהיא יכולה לעשות בעצמה.

מה ההערכה שלך לגבי הישגיה הצפויים?

יש לה כל הנתונים להיות שוב הנציגה הבכירה שלנו באולימפיארה. רק התנאים עלולים להפריע לה, כלומר, קשיים חיצוניים. עם מאמן ותנאי עבודה אני מאמין שתוכל לשפר את הרמה מעבר למה שהיתה בלוס־אנג'לס.

כדורסל+

משה לרר

כמה מלים על הנוער

לעתים אין לדעת אם כדאי להיות ראש לשועלים או זנב לאריות. טלו למשל את קפטן נבחרת הנוער בכדורסל, ליאור ארדיטי. הוא שייך לסגל הקבוצה הבוגרת של מכבי ת"א. את דקות המשחק שלו הוא יכול לספור על אצבעות שתי ידיים. לעומתו – נדב הנפלד. שחקן ההרכב הראשון של א.ס.רמת־השרון, קבוצה העושה דרכה לליגה הארצית. מקומו בהרכב בטוח, דקות המשחק שלו מירביות.

אז מיהו השמח בחלקו?

קשה לדעת. חוג מכריו של ליאור גדול. רואים בו שחקן של האלופה ואחת הקבוצות המפורסמות ביותר באירופה. לא ירדתי לעומק הרגשתו – אך משיחות עם חבריו הצעירים לספסל, אפשר להבין כי לא הכל צהוב בחייו של ליאור. הוא, כמו רון שטרייכמן, אידו שטיינברגר ואחרים – יודע אל נכון כי עוד שנה ועוד שנה על הספסל – פירושו של דבר חיסול הקריירה. יותר מדי זמן הם מבלים על הזמן תמורת הכבוד להימנות על חבורת הצמרת הקרוייה מכבי ת"א.

נדב, לעומתו, מותזק כיום על אש קטנה. הסיכוי שהלהבה שלו תגבר – מצויין. כבר לפני שנה היה אחד השחקנים המדוברים ביותר. הפועל ת"א רצתה בשירותיו, שלא לדבר על הנסיונות להשיגו מצד מכבי ת"א.

מוסר השכל: כשאתה מתחיל גבוה - יש לך לאן ליפול. כשאתה נמצא למטה - מלאכת הטיפוס אמנם קשה, אך בסופו של דבר תגיע...

לא במקרה עשו השויים עם נבחרת הנוער ביוגוסלאוויה. הם מהטובים שבשחקני הנוער שלנו. אפשר להיות גאים בנבחרת הצעירה שניצחה את יוון והביסה את פולין. ההפסד ליוגוסלאוויה - די טבעי. יכול להיות שהוא נובע, בין השאר, מגורם העייפות. ההגרלה הועידה לישראל ארבעה משחקים רצופים.

בשנה שעברה גברו הקאדטים שלנו על היוגוסלאווים. משמע – בגילאים הצעירים אנו יכולים להתמודד כשווים כמעט עם כל נבחרת אירופית. מה שחסר לנו תמיד – וגם היום – זה הגובה. ה„נקניקים" האירופים גדלים על זן מיוחד במינו. אנו מחפים על כך במשחק מהיר, חושבני, עם הרבה מוטיוואציה והקרבה.

וכאן צריך לחזור לנקודה הראשונה, שהיא נקודת המפתח בכל הקשור לנבחרת הלאומית. אם ליאור ארדיטי יצטיין בנבחרת הנוער ולא יקבל את ההזדמנות שלו בקבוצת הבוגרים של מועדוננו – מי ימלא בעתיד את השורות הנבחרת הלאומית?

כתב ההגנה טרם הוגש

אין לך. עתון המכבד עצמו שבו לא ערך מאמן מכבי ת"א, צבי שרף, חשבון נפש עם כל העולם. שחקנים, מאמנים, פרשנים, עתונאים · · כל אלה היו על לשונו החדה של צביק'ה, שאחרי עונה מייגעת נתן מעט דרור לפיו.

קשה לי להבין, אבל בכל פעם חוזר הסיפור על עצמו. בין הנאשמים גם העתונות. זו עשתה (או לא עשתה) כן וכך. צביק'ה אומר את שלו (בין השאר הוא חוזר על הפזמון הידוע שמעט מאוד אנשים שולטים ברזי המשחק כמוהו) ולנו לא נותר אלא לקרוא. שמורה לנו, כמובן, גם הזכות להגיב, וגם את התגובה יתייק שרף בארכיון הפרטי שלו.

יש אנשים הסבורים שכל העולם נגדם. חייהם, יש לשער, אינם קלים. אני חושש שגם צבי שרף מנוי על הקהיליה הזאת, שבקרב העוסקים בספורט הנה די נפוצה.

בלי להיכנס לוויכוח עם צבי שרף, עלי לומר לו שכתב ההגנה שלנו טרם הוגש. אם וכאשר נרגיש צורך דחוף להגישו – נעשה זאת ללא היסוס.

עוד תמונה לארכיון שלו.
צילום: עדי אבישי

פיוריטו מי?

עוד לפני שתיים־שלוש עונות ראינו כאן שופט, קרח ומצחיק, שליווה כל שריקה בתנועות ידיים מוזרות. לא ידענו את שמו וקראנו לו פינוקיו. זמן רב מאוד היתה בארכיון שלנו סידרת תמונות שלו ולא יכולנו לתייק כיוון שלא ידענו את שמו...

והנה, באליפות אירופה האחרונה בגרמניה, יפוגש בו עמיתי מוטי רוזנבלום, מורה עליו באמצבע מאיימת ואומר: „זה אתה". הבחור נבהל. „לא עשיתי שום דבר"...„לא, לא", מרגיע מוטי, „רק את השם אנחנו רוצים"...

מחקנו את פינוקיו. השם מאחורי השופט המצויין שיחד עם היווני

פאולו פיוריטו: אני מספר 1 ואתם לא ידעתם...

קונסטאנטין ריגאס שפט בגמר האחרון של גביע האלופות בבודפשט, הוא פאולו פיוריטו, סיציליאני בן 46, המעדיף כיום את רומא. שופט משנת 1962 ולזכותו רשומים יותר מ־150 משחקים בין־לאומיים.

ואנחנו לא ידענו. ■

היושבים על הגדר

נכון להיום – אין לך מאמן בעל שיעור קומה שלא מצא תעסוקה לעונה הקרובה. לקראת סוף העונה עוסקים הכל במכירות כלליות וההשערות בדבר העסקת מאמנים רבות. לזכות ענף הכדורסל חייבים לומר שהמישאלות והירהורי הלב לראות מאמן זה או אחר בקבוצה זו וזו – מתגמדים מול הנעשה בענף הכדורגל.

משאת נפשו של כל מאמן בכיר היא לאמן, ביום מן הימים, את מכבי ת"א. טבעי ומובן. אבל מכבי יש רק אחת ולכן רק מאמן אחד (או צוות מורכב משניים) יכול להדריכה. כל היתר חייבים להסתפק בפחות. במציאות הישראלית –.אליצור נתניה, הפועל חולון, והפועל תל־אביב זה פחות.

ובכל זאת – יש עוד כמה מאמנים היושבים על הגדר ורוקמים תלומות. יש לשער שרלף קליין ישב בקלן וציפה לאור ירוק ממכבי ת"א, ובאותה שעה היה כבר מי שהיפנה הצעה מפתה לצבי שרף. כיוון שכך – לא הובטח מקומו של מולי קצורין בחולון, וכך הלאה.

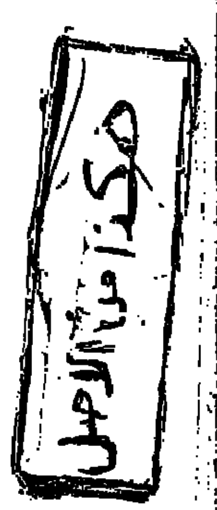
לתמונה נכנסים גם מי שנודעו עד כה כעוזרי מאמנים. המפורסם שבהם הוא משה ויינקרנץ. אחרי שלוש שנים כעוזרו של שרף במכבי ת"א סבור ויינקרנץ, ודי בצדק, כי הוא רוצה להיות עצמאי בשטח. הוא הודיע על כוונתו זו למכבי ת"א וזו רשמה לפניה את ההודעה. נכון לומר שבחירתו של שרף לעונה רביעית, רצופה, לא התקבלה פה אחד על ידי השלישיה המובילה (עו"ד שמעון מזרחי, שמואל מחרובסקי ואמנון אבידן) כך שלמוישל'ה וינקרנץ נשקף עוד סיכוי מה לתפוס את הגה המוביל. ברגע כתיבת שורות אלה – אין לי מושג כיצד ואיך החליטו במכבי. אני סמוך ובטוח שאחד מהשניים יאמן את מכבי וגם השני לא יוותר בלי תעסוקה.

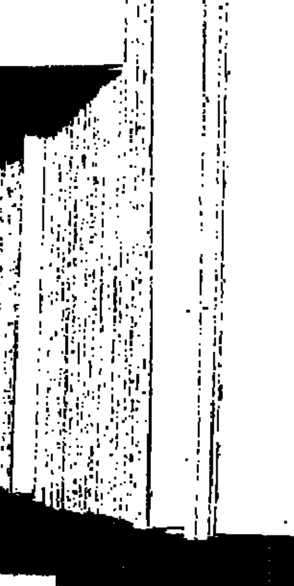
אחד המאמנים, שעודנו בשוק, הוא יהושע רוזין. הותיק מכולם, מתקרב לשנתו ה־70, אך חי את המשחק כאילו היה בן 40-50. ליהושע יש רומן ארוך עם הפועל ת"א. במכבי ת"א – מכורתו – לא שכחו לו זאת. ובכל זאת, היה מי שהגה את הרעיון להחזיר את יהושע הביתה ולהפקיד בידיו את ניהול מחלקת הנוער.

עד כמה שידוע לי – יהושע אינו שש למלא תפקיד זה. הוא רוצה אקשן ודווקא בליגה הלאומית. מכבי רמת־גן, זו שאימן בעונה האחרונה, קטנה כפי הנראה ממידותיו. הוא, שעזב את הפועל ת"א בטריקת־דלת, השאיר לעצמו פתח קטן לנסיגה. אך בהפועל – כמו בהפועל – שום דבר לא ברור עד לשריקת הפתיחה.

את השיעור הטוב ביותר בפרק הכדורסל בעיר הגדולה – למד על בשרו פיני גרשון. כמאמן בפרובינציות הוא חש עצמו כדג במים. איש לא ניסה לערער את סמכותו. והנה רק עבר את מפתנה של הפועל ת"א – החלו צרותיו. בחור אמיץ בשם יעקב אדלר נכנס לנעליו והנה בסוף העונה סיים במקום שבו החל פיני גרשון: הופעה באחד מגביעי אירופה.

עתה חוזר פיני למכבי חיפה ושם רב הסיכוי שירגיש כמו בבית. מכבי חיפה, אחת מאגודות הספורט היותר מצליחות ומסודרות בארץ, תודות לניהול מקצועי משובח, עשוייה להעניק לפיני את הבטחון שאבד לו בתל־אביב.

N.B.A

אלכס דורון

העונה הדפוקה של ניו־יורק ניקס ופילדלפיה 76'

ניו־יורק ניקס ופילדלפיה 76', יזכרו את עונת הנ.ב.א. הנוכחית, כאחת הגרועות ביותר בתולדותיהן. „עונה מכושפת". שתיהן היו הקבוצות הפצועות ביותר בליגה. בניקס, חישבו ומצאו, כי אם עונת 1985 היתה, מבחינתם, „עונה רפוקה" ביותר, שבה איברו 339 משחקים – נתון המתקבל כפי שמחשבים אבדן ימי עבודה במשק, כלומר מכפלת מספר הפצועים שיש לקבוצה, במספר המשחקים שבהם נעדרו – הרי שהעונה הנוכחית תהיה גרועה עוד יותר. השיא בתולדות הליגה הוא אבדן 373 משחקים, אבל הניו־יורקים אמורים לנפץ אותו עד שיחל השבוע, הפלייאוף.

בפילדלפיה עדיין לא מחשבים את אבדן ימי העבודה, אבל לפני כמה ימים התייצבה הקבוצה למשחק מול דאלאס מאווריקס עם 8 שחקנים בלבד, כי חמישה היו „מקורקעים" ועסקו בטיפולים רפואיים שונים (בוב מקאדו, קלמון ג'ונסון, אנדריו טוני, בובי ג'ונס ומוזס מאלון).

המפחיד ביותר

חוסר המזל שליווה את הניקס בעונה הקודמת, התחלף בהצלחה רגעית, כמאי שעבר, כאשר הקבוצה זכתה ב„דראפט" במי שנחשב לכדורסלן המבוקש ביותר: פאטריק יואינג. אמרו שהוא שחקן הציר המפחיד ביותר והטוב ביותר שהתייצב לגיוס הנ.ב.א. בעשור האחרון.

התוצאה לא איחרה לבוא: מיד לאחר שניקס רכשו אותו, בכסף טוב ורב מאד, החלה מכירת כרטיסי המנוי לעונה הנוכחית שהתנהלה בקצב נפלא ומעורר תקוות. הכל דיברו על כך שלראשונה מאז 1979, יהיו יציעי ה„מדיסון סקוור גארדן", ביתם של הניקס, מלאים פחות־או־יותר. אלא שאז נחתה מכת הפציעות – וכזה אחר זה נפגעו שחקניה הטובים ביותר: ברני קינג, יואינג, ביל קארטרייט, פאט קאמינגס, רוי ספארו, ג'יימס ביילי ואדי ווילקינס. מבחינתם העונה נסתיימה מכבר. ברני קינג היה מלך הסלים של 1985. יואינג היה הקלע מס. 1 שלה עד שנפצע.

קינג ו־ווילקינס אפילו לא החלו את העונה. שניהם נותחו בברכיהם. קארטרייט הספיק לשחק פעמיים עד ששבר את רגלו, פעם שלישית בקריירה שלו. קאמינגס הופיע ב־31 משחקים – עד שנפצע ונותח בקרסולו. יואינג היה באמת מבריק ב־50 משחקיו – עד שנפצע. הרופאים המליצו על ניתוח בבירכו. ביילי החמיץ כמה משחקים בראשית העונה, חזר לפעילות בפברואר והוגדר כ„בריא מכולם". פציעה במפרק סיימה את העונה שלו, אחרי שצבר רק 48 משחקים. ספארו היה גארד בחמישיה הראשונה ויועדו לו משימות קליעה. הוא השתתף ב־74 משחקים לפני ששבר את קרסולו, בשבוע האחרון של מארס.

„אילו כולם היו בריאים, היינו בלי ספק מועמדים לפליי אוף", טוען ביילי.

למרות שלניקס המאזן הגרוע ביותר העונה, היא נוצחה בהפרש של יותר מעשר נקודות רק במספר מועט של משחקים. לא תמצאו בכל ארה"ב איש מקצוע אחד שיאשים את המאמן יובי בראון בחוסר ההצלחה הזה. להיפך – יריביו טוענים בכל הזדמנות שכמצב הנוכחי הוא דווקא עשה עבודה פאנטאסטית. עובדה: בכל תידרוך־שחקנים לפני עימותים עם ניקס הפצועה, מדברים מאמני היריבות על כך ש„הולכים למלחמה קשה".

הנושפים בעורף

בינתיים, חרף פציעתו, ממשיך יואינג להיות ה„רוקי" (הטירון) בעל השכר הגבוה ביותר בנ.ב.א. (30 מיליון דולאר לעשר שנים, כולל תוספות ומענקים וגם חוזי פירסומת מהצד). הוא גם הרוקי המפורסם ביותר. אלא שבעורפו נושפים עתה כמה כוכבים צעירים, כמוהו גם הם בשנתם הראשונה כמקצוענים, הנושאים עיניהם לתארים בעלי משמעות מקצועית יותר.

עד שנותח, לפני כמה ימים כדי לסלק רסיסי סחוס מברכו, היה פטריק יואינג הרוקי בעל הממוצע הטוב ביותר בקליעות (20 נקודות למשחק); בעל הממוצע הטוב ביותר בריבאונדים (9 למשחק). אבל בעקבותיו „רצים" כמה כוכבים, שכדאי לשים לב אליהם:

● צ'ארלס אוקליי, חבילת השרירים של „שיקאגו בולס", 2.03 מ'. בפברואר נבחר ל„טירון החודש". הספיק כבר לעורר תשומת לב כאשר קלע 35 נקודות במשחק אחד וקטף באותו משחק גם 26 ריבאונדים, 18 מהם בהתקפה. כבר עתה הוא מדורג שלישי בהיסטוריה של הליגה בריבאונדים למשחק ובכדורים חוזרים בהתקפה.

● קארל מאלון מ„יוטה ג'אז" הוא בעל ממוצע של 14.6 נקודות למשחק, קטף 8.7 ריבאונדים בממוצע, 2.8 אסיסטים למשחק. מאלון מתנשא ל־2.05 מ', מוכן „לזנק על כל כדור אבוד". הוא חסון ומשחקו בעל עוצמה רבה, ממש כמו מוזס מאלון מפילדלפיה.

● סאוויאר מקדניאל מ„סיאטל סופרסוניקס", גם הוא שחקן שכדאי לשים לב אליו, בעיקר משום שכבר קנה לו שם כ„מתאגרף בין הסלים", עקב נכונותו להיכנס בכל משחק לקרב אגרופים לוהט עם יריביו המנוסים יותר. הממוצע שלו ב־33 דקות משחק: 17.3 נקודות, 7.8 ריבאונדים ו־2.4 אסיסטים. עתה מדברים עליו כבעל „הברנש שסביבו תיבנה הקבוצה בעתיד".

● מאנוטה בול הסודאני הענק (2.33 מ') של „וואשינגטון בולטס" – ה„רוקי" היחיד המוביל בסטאטיסטיקה ולא כזו הייחודית דווקא לטירונים מסוגו. הוא בעל מספר החסימות („גגות") הרב ביותר בליגה – ממוצע של 5.1 למשחק.

יואינג. „רוקי" פצוע על הספסל; 30 מיליון בבנק.

ה„אפטר" של בירד

מאמן בוסטון סלטיקס, קיי.סי.ג'ונס, זימן שחקניו לאימון בוקר – אך בבואו לאולם הודיע כי מי מהם שיקלע בנסיון יחיד מאמצע המגרש, ישחרר את כל הקבוצה מחובת האימון. לארי בירד נטל את הכדור ובעודו בבגדי אימון „השחיל" אותו לסל – והעניק בכך „אפטר" קצר לחבריו. למחרת הם נוצחו בידי „וואשינגטון בולטס" בהארכה. קיי.סי ג'ונס מצא לכך הסבר: „ביטול האימון ההוא..."

אגב, מאז הצטרף לארי בירד לבוסטון, היא סיימה 46 חודשים ברציפות עם מאזן חיובי – כלומר מספר הנצחונות שלה בכל חודש־משחקים היה גדול ממספר ההפסדים. ארבע פעמים בתקופה הזאת היה שיוויון בין מספר הנצחונות להפסדים.

ועוד על בירד: הא עתה מלך סלי 3 הנקודות בליגה. מאזנו עומד על 249 סלים. השיא שלו למשחק אחד היה 5. השיא הקודם היה של דארל גריפית מיוטה ג'אז, בעונה הראשונה להנהגת סלי 3 הנקודות בנ.ב.א. – 246 סלים כאלו. גריפית איננו משחק העונה (פציעה). אלא שבירד וגם גריפית אינם מתקרבים עדיין לשיא של כל הזמנים בין המקצוענים, השייך ללואי דמפייר מקנטאקי (ביקר בשעתו בישראל), שמעולם לא שיחק בנ.ב.א., אלא רק בא.ב.א. שהתפרקה. בקריירה שלו הוא קלע 794 סלי 3 נקודות.

לצמצם את העונה

איגוד שחקני הנ.ב.א. מתכוון לפתוח במאבק לצימצום עונת המשחקים או לחילופין לשינוי משמעותי בזמן המשחק. האיגוד דורש לצמצם את העונה ולהפחית בעומס המוטל על השחקנים, כיוון שהם מצויים בסכנה מתמדת של פציעות. ההצעה: במקום עונה שבה כל קבוצה מקיימת 82 משחקים (עד לפליי אוף) תהיה עונה קצרה יותר. כן מוצע שזמן המשחק לא יהיה 4X12, אלא פחות מזה. הדרישה התקיפה באה כיוון שכמה מכוכבי הליגה המושכים ביותר, לא רק ברני קינג, יואינג או מוזס מאלון אלא גם מייקל ג'ורדן – נפצעו קשה, נותחו ונעדרו תקופות ממושכות מפעילות. הנהגת הנ.ב.א. הודיעה מיד כי נושא הפציעות עקב מאמץ־יתר ועומס, ייבדק בידי מומחים: רופאים, חברות ליצור נעלי ספורט ואחרים.

מתנת יום הולדת

17,500 צופים קמו כאיש אחד על רגליהם והריעו ממושכות ב„פורום" של לוס־אנג'לס, כאשר הכרוז עצר את מהלך המשחק בין לייקרס לסיאטל והודיע כי קארים עבדול ג'אבאר, לאחר סל בקליעת וו (הוק) ניפץ את מחסום 35,000 הנקודות בקריירה שלו. קארים חגג אתמול (16 באפריל) את יום הולדתו ה־39. מיד אחר שקלע את הסל ההוא אמר לקהל המריע לכבודו: „זו מתנת יום ההולדת שלי". זקן שחקני הנ.ב.א. מופיע בה 17 עונות מהן 11 בלייקרס. עד כה רשם לזכותו מעל ל־1325 משחקים – יותר מכל שחקן אחר אי פעם. הוא גם בעל ארבע זכיות באליפות. שש פעמים נבחר לשחקן הטוב ביותר. בקיצור, מאזן לא רע לברנש שחשב פעם כי בגילו הנוכחי לא יזדקקו לו ואז יוכל לבלות את שארית חייו כמשתזף על החוף בלונג ביץ'... ■

סיפור קטן

קוראים רבים שאלו: מדוע אינך מצליח בניחושיך בחורש האחרון? – על כך יש לי בשבילם סיפור קטן.

המזל והשכל יצאו פעם לטייל יד־ביד. לאחר שעברו מרחק ניכר, התעייפו והחליטו לישון מעט. המזל השתרע באמצע הכביש – ונרדם מיד. השכל חשב: „אם אשכב על הכביש – תבוא מכונית" ותפס לו פינה בצד הדרך.

באמצע הלילה, הגיחה מכונית במהירות מטורפת. ברגע האחרון הבחין נהגה ברמות שרועה על הכביש. על מנת שלא לדרוס אותה – סטה מנתיבו ו...דרס את השכל.

זו תשובתי.

וברצינות: אני מקווה להשתפר. ואם כבר מדברים על מזל הרי שאחד ממנחשי 13 בשבוע שעבר היה בהחלט ברמזל. הוא מילא את הטופס שלו על פי משחקי מחזור 33 (של השבוע) וכאשר הבחין בטעותו מיהר לטלפן נסער ונרגש אל משרדי הטוטו. שם אישרו לו, כי יקבל את זכייתו למרות שלא התכוון לכך...

תחזית למחזור 33

1. מכבי חיפה – בני־יהודה. משחק מלהיב בין שתי קבוצות שהבקיעו 10 שערים במחזור שעבר. חיפה מסוגלת לחזור על ההצגה. שחקני השכונה מסוגלים „לגנוב גול" ולסמוך על הגנת הברזל שלהם. 2,1.

2. באר־שבע – הפועל פ"ת. המשחק היחיד בלאומית שבו לא משתתפות נציגות מהצמרת או התחתית. הביתיות והרצון למחוק את „חרפת החמישייה" יתנו את הנקודות לב"ש.

3. נתניה – הפועל י־ם. מכבי נתניה במגרשה, היא קבוצה טובה בהרבה מירושלים, שהפסיקה להאמין בעצמה. 1.

4. שמשון – מכבי יבנה. שמשון הוכיחה בשבת שאיננה עושה חשבון לאיש. יבנה קבוצה לוחמת שאינה מוותרת. משולש.

5. שעריים – מכבי ת"א. שעריים היא, כנראה, היחידה משלוש סוגרות־הטבלה, שיש לה סיכוי לצאת מ„הבוץ". למרות שלמכבי ת"א יש עדיין סיכוי ליטול את האליפות, מסוגלת שעריים לנצח. משולש – אך גם זה לא יספיק.

6. הפועל כפ"ס – הפועל ת"א. בסיבוב הראשון (2–1 לת"א) הציגה כפ"ס כדורגל אנגלי ולא ניצחה. השבת היא יכולה לנצח קבוצה שמאבדת גובה משבוע לשבוע. אנחנו מציעים משולש כי ת"א לא וויתרה עדיין.

7. בית"ר י־ם – מכבי יפו. כנראה שזה יגיע השבת: הפסד ליפו. אך מאחר שהיפואים הכשילו אותנו פעמיים כאשר כבר היה לנו כמעט 13 – אנו „שמים" הפעם x.

8. מכבי פ"ת – הפועל חיפה. נצחון לפ"ת. החיפנים „הרימו ידיים" ו־

איוניר ושאבי לוי. מי יאכל אותה?

תחזיטוטו

נועם בן־ישראל

חסרו את הטוב בשחקניהם, שלמר שטיקר.

9. עכו – חדרה. במחזור הקודם הפסידה עכו בבית לחולון, המקווה לעלות ללאומית. לא נראה סביר שכך יקרה בעימות עם חדרה, אך האפשרות קיימת. משולש.

10. חולון – יהוד. „ביגור אינטרסים" בולט בין הביתיים, השואפים לעלות ללאומית, לבין יהוד שבמחזורים האחרונים, מתאוששת וא־ ואינה מפסידה. משולש.

11. בית־שמש – עמידר. לשמידר עדיפות בולטת ביכולת וגם סיבה לה להילחם. בית־שמש החליטה „לרדת בכבוד". 2,1.

12. רמת־השרון – בית"ר ת"א. המארחים שמצאו עצמם לפתע בתחתית, החליטו על משטר חירום שיגרום להם לא להפסיד. 1,x.

13. לוד – טבריה. נצחון קל ללוד, אולי אף רב שערים – מול קבוצה שאיבדה בשבת האחרונה שני שחקני עניין בליגה.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־24)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	מכבי חיפה	16–39	[illegible]
2.	הפועל ת"א	20–38	[illegible]
3.	מכבי ת"א	20–35	[illegible]
4.	בית"ר י־ם	24–34	[illegible]
5.	בני־יהודה	11–17	[illegible]
6.	שמשון ת"א	31–29	[illegible]
7.	הפועל ב"ש	18–18	[illegible]
8.	מכבי פ"ת	32–28	[illegible]
9.	הפועל פ"ת	30–30	[illegible]
10.	מכבי נתניה	26–28	30
11.	הפועל כפ"ס	30–28	29
12.	מכבי יבנה	24–18	29
13.	מכבי יפו	28–20	27
14.	שעריים	26–15	22
15.	הפועל י־ם	37–25	21
16.	הפועל חיפה	44–16	18

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־24)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	בית"ר נתניה	19–40	47
2.	בית"ר ת"א	22–42	44
3.	הפועל לוד	23–31	43
4.	מכבי עמידר	16–23	42
5.	הפועל חדרה	21–27	38
6.	צפרירים חולון	24–27	38
7.	בית"ר רמלה	18–21	34
8.	הפועל טבריה	27–26	33
9.	הפועל עכו	19–25	32
10.	רמת־השרון	29–28	31
11.	הפועל ר"ג	27–26	29
12.	מרמורק	32–25	28
13.	הכח ר"ג	30–17	28
14.	הפועל יהוד	23–20	28
15.	בית־שמש	34–15	15
16.	בית"ר חיפה	41–12	9

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1	X		X
2		X	
3	X		
4	X		
5		X	
6	X		X
7	X		
8	X		
9	X		
10	X		X
11			X
12	X	X	
13	X		

שלשות – / כפולים 4 / טורים 16

הפתעות

	1	x	2
1	X	X	
2	X		X
3		X	X
4	X		
5			X
6	X	X	
7		X	
8		X	X
9	X		
10	X	X	
11			X
12			X
13	X		

שלשות – / כפולים 6 / טורים 64

הגיוני

	1	x	2
1	X	X	
2	X	X	
3	X		
4		X	
5	X	X	
6		X	X
7	X		
8	X		
9	X	X	X
10	X	X	X
11			X
12	X	X	
13	X		

שלשות 2 / כפולים 5 / טורים 288

לעשירים

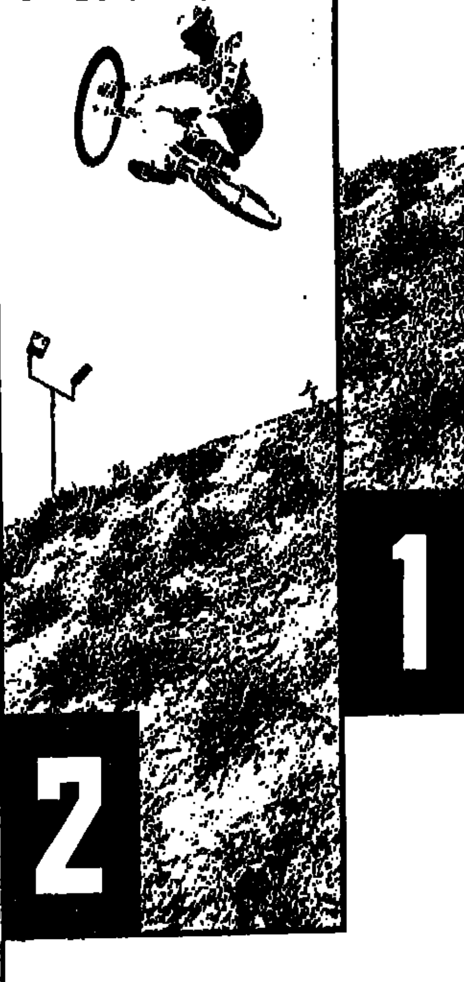
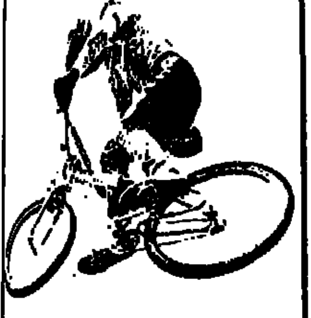
	1	x	2
1	X		
2	X		
3	X		
4	X	X	
5	X	X	X
6	X	X	X
7	X	X	
8	X		
9	X	X	X
10	X	X	
11			X
12		X	X
13	X		

שלשות 3 / כפולים 4 / טורים 432

שיטה מצומצמת

	שיטה מלאה	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
2	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
3	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
4	1,x,2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
5	1,x,2	x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2
6	1,x,2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
7	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
8	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
9	1,x,2	1	2	x	x	1	2	2	x	1
10	1,x,2	2	2	2	x	x	x	1	1	1
11	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
12	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
13	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 432

„שולחן אוורי"

אלי אלבז

ממציאי התרגיל הקשה והמסוכן הזה כינוהו משום מה „שולחן אוירי" – אבל „הסעורה" עליו היא בהחלט מבצע ממדרגה ראשונה המחייב אימונים רבים.

ראשית, יש לדעת לבצע קפיצה גבוהה ולהשיג בה יציבות באויר. אך לפני שתנסו אותה – ואל תשכחו את כל אמצעי הבטיחות הדרושים, שיש להקפיד בהם – כדאי לשים לב לכללים.

הכלל היסודי, העיקרי: חובה לקפוץ לגובה מירבי. מדוע? – כדי שהרוכב יוכל להטות את אופניו למצב המתואר בתצלום מס. 3 וממנו לשוב למצב שבתצלום 5.

תחילתו של התרגיל, בראמפה גבוהה שמאפשרת גם להשיג מרחק. הראמפה הזו תביא אתכם, בביצוע נכון, לגובה מספיק, ליציבות ותפתח אומץ. תודו שאומץ־לב חיוני כאן מאד, כמו בכל התרגילים עוצרי הנשימה שמבצעים אמני הבי.אמ.אכס.

מגיעים לראמפה בנסיעה מהירה מאד, קופצים כמה שיותר גבוה. בשיא הגובה מטים את הכידון לכיוון שאליו רגילים. כתוצאה מכך החלק האחורי של האופניים נוטה לצד. מיד אחר כך יש להוריד את הכידון לכיוון הקרקע. הרגליים מרימים את האופניים מחדש – ואז מגיעים ל„פוזה" שבתמונה 3.

כד לחזור לקרקע יציבה יש לבצע את הפעולה ההפוכה: להרים את הכידון, להוריד את הרגליים, ליישר את הכידון לקראת הנחיתה ולשמור על זקיפות הגוף.

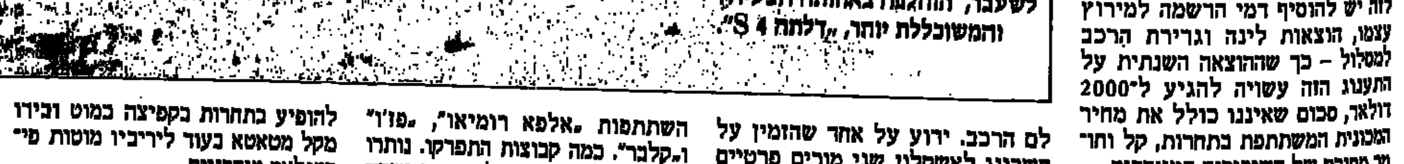
אמנם, ההסבר איך עושים את זה הוא ארוך – אבל כל התרגיל נמשך שניות בודדות...

אדוארד אטלר

ראלי יקר מאוד

לחובבי המירוצים שיגיעו ב־28 באפריל למסלול אשקלון, מצפה הפתעה. תחרות הראלי־קרוס השנה לא תהיה דומה לזו הביתית והצנועה שנערכה שם אשתקד.

כמעט כל המכוניות שישתתפו באירוע זה, גביע המרינה במירוצי מכוניות, שופרו במיוחד לקראת „הקרב הממונע". לא נראה עוד חובבנות או גישה ספונטאנית ואילתורים, כבעבר. גם משתתפי המירוצים הבינו כי יש להתאם את המכוניות לחידושי הטכנולוגיה – והתקנת טכנולוגיות חדשניות ברכבם, כמקובל בעולם, פירושה בעיקר הוצאה כספית. באשקלון, איפוא, כמו במירוצים אחרים כסף יתחרה בכסף ולא רק נהג בנהג.

כך זה נראה במירוץ אשקלון הקודם. בראליקרוס העולמי זה נראה קצת אחרת: ה„לנצ'ה 037", האלופה לשעבר, הוחלפה באחותה הצעירה והמשוכללת יותר, „דלתה S 4".

דמי ההשתתפות בתחרות, השנה, התייקרו. ביטוח החובה השנתי למכוניות שבמירוץ מגיע ל־360 ש"ח. דמי החבר במועדון המוטורי – 60 ש"ח. לזה יש להוסיף דמי הרשמה למירוץ עצמו, הוצאות לינה וגרירת הרכב למסלול – כך שההוצאה השנתית על התענוג הזה עשויה להגיע ל־2000 דולאר, סכום שאיננו כולל את מחיר המכונית המשתתפת בתחרות, קל וחומר מחירם של השיפורים המיוחדים.

הכנת המכוניות לקראת עונת מירוצי אשקלון היא סיפור בפני עצמו. כבר עתה ידוע כי המשתתפים החליפו בהן עשרות חלקים, הרכיבו מנועים משוכללים, בולמי זעזועים מיוחדים, חיזוק שילדות, איתרו באירופה תיבות הילוכים יתודיות למירוצים – והביאו אותן לישראל. רכשו לעצמם סרבליי נהיגה חסיני אש (מתוצרת חוץ, כמובן) – הכל על פי דרישות התקנון.

בעלי היכולת הביאו מחו"ל ציוד ייחודי לראלי קרוס, חריש משוכלל ומקצועי ביותר – המלה האחרונה בעולם הרכב. ידוע על אחד שהזמין על חשבונו לאשקלון שני מורים פרטיים מאירופה, כדי שיאמנוהו במיוחד על המסלול הישראלי, ולצרכיו.

כל אחד רוצה להיות אלוף ישראל – אבל התענוג הזה, וגם היוקרה, יעלו הפעם כסף רב. אינני יודע כמה זה עלה לאחרים – אני יודע כמה זה עלה לי וכאשר אני נזכר בסכומים שבהם מדובר, סומרות השערות האחרונות שנותרו לי על הראש.

אין פלא, שנוכח ההוצאות הכספיות הגבוהות, נסוגו חלק מהיבואנים, מבין ה„ספונסרים" הרציניים והם אינם תומכים בנהגים, כבעבר. כך הופסקה השתתפות „אלפא רומיאו", „פז'ו" ו„קלבר". כמה קבוצות התפרקו. נותרו רק אלה ה„שרופים" על העניין ושרויים בתחרויות אשקלון מכשיר לקידום מכירות, או שהענף, כספורט, מרתק אותם. על אלה נימנים „צ'מפיון מוטורוס" המנוסה, מוסך „אלכס" באשדוד ומוטי, חשמלאי מהמוסך המרכזי של קפריש. מוטי הכין בעצמו את ה„אלפא סוד T1", 1300 סמ"ק לחברו הנהג ג'ורג' קורשיה.

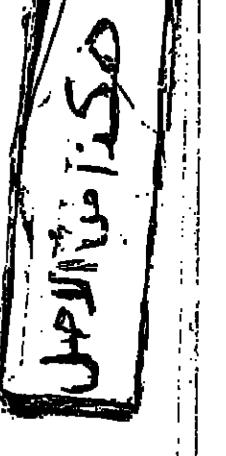
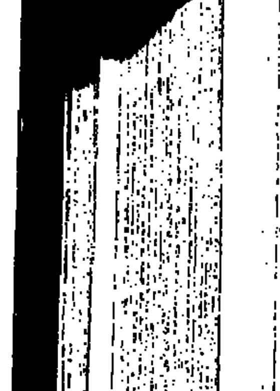
מצבו של נהג הרוצה להשתתף כיום במירוצי אשקלון והוא מצויד במכונית שטופלה במשאבים צנועים, יחסית, דומה למצבו של אתלט המעוניין להופיע בתחרות בקפיצה במוט ובידו מקל מטאטא בעוד ליריביו מוטות פיברגלאס מודרניים.

לאחר שנתיים של תחרויות, נוצר מצב שאין עוד קרזינוק משותף לנהגים. הגענו אמנם לרמה מקצועית־ספורטיבית גבוהה, אך המחיר לכך הוא תחרות אכזרית ביותר על המסלול.

אבל אין ספק כי באשקלון מחכה לנו הפנינג על גלגלים – מעניין, ספורטיבי וברמה בין־לאומית. ההתעלות בחלשים ובעניים היא חלק בלתי נפרד מהמשחק הזה. ■

● מאמר שני בסידרה.

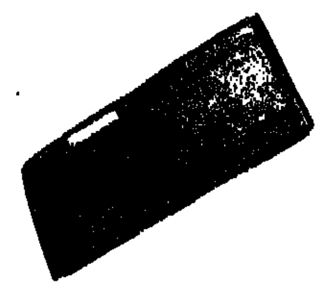
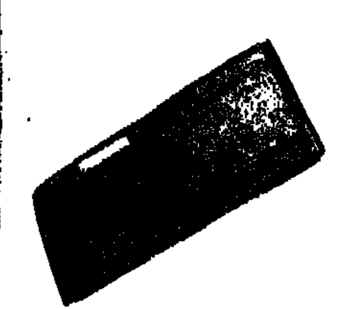
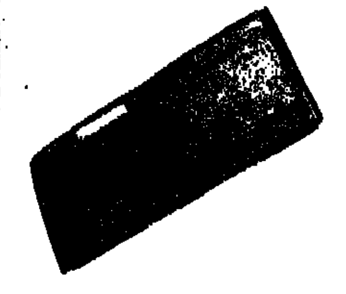
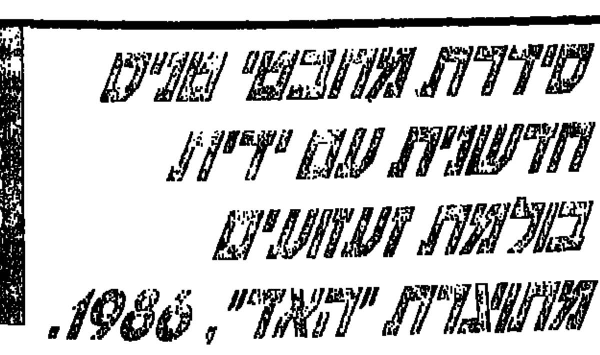

בית־היוצר של גבעוני ממשיך להפתיע

מאת: יואב עופר

מוצרי עור

הארנקים היפים של גבעוני כבר הפכו לשם דבר בתודעת הצרכן הישראלי הממוצע ורבים־רבים משתמשים בהם להנאתם. בית־היוצר של גבעוני ממשיך להפתיע כל פעם מחדש, כאשר הקו המנחה כאן הוא נוחיות מכסימלית של הצרכן ובעיקר שימושים מועילים ככל האפשר לכל ארנק או תיק. במיוחד נהנים מכך דווקא הגברים, להם מקדישים אצל גבעוני תשומת־לב מיוחדת, המתבטאת בסופו של דבר במוצרים יפהפיים. למפעל הארנקים של גבעוני, אשר הוקם ע"י אהוביה גבעוני עוד בשנת 1978, יצאו מוניטין בזכות איכותם המיוחדת של מוצריו ועיצובם המקורי של עשרות הדגמים המיוצרים בסטנדרט גבוה מאוד. לאחרונה הפתיע גבעוני את אוהדיו כאשר "פלש" גם לתחומי... המחשבים והוא מציע את שרותיו הטובים כארנק יוקרתי עם מחשב קטן אך שימושי מאוד שהוא חלק ממנו. הארנק-מחשב הזה מצטרף לשורה ארוכה של מוצרים החל ממחזיקי מפתחות שונים, ארנקים לגבר (אחד יותר מרשים ממשנהו) וכל מיני תיקים שימושיים. רמת הייצור הגבוהה של גבעוני מצדיקה בהחלט את המחירים שהם מעט יותר גבוהים מן הממוצע בשוק אך המציאות מוכיחה כי לקוח היודע להעריך את טיב המוצר אינו נרתע מכך. ובעניין ה"תכלס": את המוצרים של גבעוני תמצאו בחנויות למוצרי עור, פרפומריות, חנויות לצרכי משרד בכל רחבי הארץ. המפעל נמצא בנס־ציונה, טלפון: 08-467303, משרד מכירות ראשי (בסיטונאות) בת"א, טל. 03-285935.

ספורט

הרבה יתרונות בחנות אחת

אשה רוזנבלום הוא מאמן טניס צעיר, המנהל מזה כשלוש שנים את דוגלה — חנות גדולה למוצרי ספורט בככר המדינה, המאופיינת בגישה ייחודית לנושא הטניס.

חובבי הטניס בכל רמות המשחק (מתחילים, מנוסים וכל השאר) יכולים למצוא בדוגלה את מבוקשם. יש הטוענים שמיקומה של חנות כה יעילה מן הסוג הזה דווקא בככר המדינה — אזור הנחשב כיוקרתי ואולי משום כך גם מפחיד קצת מבחינת הכיס, יכול לגרוע מתרומתה לנושא. אך בדיקה שלנו העלתה כי למרות שיש בדוגלה מוצרים של התכרות הידועות ביותר, רמת המחירים נשמרת ואינה עולה על הממוצע בשוק. קחו למשל, את הרקטות הידועות ביותר, שהן "כלי העבודה" העיקרי של הטניסאי. יש כאן מבחר גדול של כל היצרנים בעולם וכולן ב"מחירי מאמנים", כלומר בלי תרכה רווח אך עם מכסימום מכירה. היתרון הגדול של דוגלה בענין הזה — יש כאן מכונת שיזור מקצועית לרקטות, עליה מופקד איש מיוחד שהתמחה בכך.

עוד מאפיין חשוב של דוגלה האפשרות לרכוש כמעט כל פריט בתחום הספורט, כיגוד והנעלה ואפילו כל המוצרים הנילווים מהרגל ועד הראש. גם נשים ספורטיביות תמצאנה כאן ביגוד מתאים והמיוחד, כאמור, לטניס. המשפחה כולה יכולה להתלבש בדוגלה: בגדי ים, מכנסי התעמלות, בגדי בלט, ציוד כושר ועוד כל מיני. אפשר להגדיר את דוגלה כטניס פלוס.

מי שמחפש ציוד קמפינג: מימיות, תיקים לטיולים, שקי שינה גם בנושא זה דוגלה יכולה להיות כתובת מתאימה. מצאתי לנכון להפנות את תשומת לב הקוראים לחנות זו מפני שלדעתי אין הרבה חנויות מסוגה גם מבחינת היקף הסחורה המוצעת, רמתה ואיכותה (מטובי היצרנים בעולם). וגם מבחינת ההתיחסות הכוללת אל הצרכן: היחס האדיב השרות ומעל לכל, כאמור המחירים שהם בהחלט נוחים לכל אחד.

דוגלה ספורט — ה' באייר 4 ככר המדינה ת"א טל. 264777.

טניס

סידרת מחבטי טניס חדשנית עם ידית בולמת זעזועים מתוצרת "האד", 1986.

סידרת המחבטים החדשה מבוססת על פתוח שיטה חדשה של חברת "האד" לבקרת זעזועים. תכנון המחבטים וייצורם בעזרת מחשב מאפשר חשוב מדויק של נוקשות המחבט וגמישותו. בסידרה החדשה 16 מחבטים, המותאמים למיגוון רחב של סגנונות משחק. המחבטים החדשים של "האד" מצוידים בידית מיוחדת, העשויה מחומר אינטגרלי מוקצף בשם "סיבקס" ורשומה כפטנט בינלאומי בשם "וויברישן קונטרול סיסטם" — .V.C.S בשיטה זו, הידית קולטת את התנודות הנוצרות במפגש בין המחבט לבין כדור הטניס ומונעת העברת הזעזועים אל זרוע השחקן.

מהנדסי מחלקת מחקר ופיתוח של "האד" ערכו מבדקים ומדידות במינהרת רוח אוירודינמית ופיתחו פרופיל אופטימלי אוירודינמי למחבטים החדשים, הפרופיל החדש מקטין את מידת החיכוך עם האויר ומאפשר ביצוע טוב יותר של משחק מהיר תנובה והעפת כדור מהירה. צורתם המיוחדת והמדויקת של מחבטי "האד", מאפשרת נקודת פגיעה גדולה יותר של הכדור וכך גדלים במידה ניכרת סיכויי הפגיעה והשליטה של השחקן בכדור. חברת "האד" היא מהמובילות בעולם בייצור מחבטי טניס והיא חברת בת של AMF, חברת ענק אמריקאית המובילה בתחום ציוד ספורט. "האד", המפעל היחידי בעולם המלווה את המחבט מתכנונו, עיצובו, מורכבותו הכימית ועד תהליך ייצורו הסופי.

מסקר שערכה חברת "האד" בקרב מידגם מייצג של שחקני טניס עולה, כי כ-80% מהנבדקים מודעים לבעית כאבי המרפק (טניס אלבו) ורובם סבורים כי המחבט החדש של "האד" יהווה פתרון נאות לבעיה. חברת "בש־גל", יבואני מחבטי טניס לישראל משווקת בישראל את המחבטים במחירים הזולים יותר מאשר בחו"ל. המחיר בישראל כולל שיזור בחוט מקצועי ואחריות למסגרת למשך שנה. חברת "בש־גל" מייבאת לישראל 12 דגמים של מחבטי "האד" המתאימים לכל הגילים.

בדבר פרטים נוספים, חברת "בש־גל" תשמח לענות בטלפון: 03-251121, ת.א.

